

DUYÊN
ANH

giấc

Ô KÊ

tuổi
ngọc

giặc ô kê

duyên anh

giặc ô kê

duyên anh

bìa: *NXB Tuổi Ngọc*

trình bày: *Muôn Phương*

nguồn: *Internet*

giặc ô kê

DUYÊN ANH

Tuổi Ngọc
xuất bản 1971

1.

Bọn nhãi bu quanh sông bài vĩa hè. Chúng nó văng tục, chửi thề luôn miệng. Hầu như ngày nào bọn nhãi cũng tụ tập ở đây. Không ai biết những đứa trẻ này con cái nhà ai. Chúng nó chẳng chịu đến trường học hay làm nghề đánh giày, giữ xe. Đứa nào, đứa ấy mặt mũi dơ dáy, quần áo hôi hám. Và gớm ghiếc.

- Tao đặt tụ này ba thằng Bát-man nhé!
- Đặt đi.
- Có Ma dơi hút máu nộp không mà?
- Thiếu giống.
- Ông chê Hoàng tử rắn đó.

8 | Duyên Anh

– Mà khoan! Cô gái tóc rết, hả?

– Ủa.

– Xạc bài lẹ lên, Năm Sạc lô!

Năm Charlot là xếp sòng bài. Nó xạc bài rất điệu nghệ. Y hết thằng chơi bạc bịp trong phim cao bồi. Năm Charlot chia bốn tụ, mỗi tụ ba cây bài. Bọn nhãi đánh bài cào.

– Chín nút. Hì hì, ba Bát man thành sáu Bát man. Thêm sáu Rô bin.

– Bù.

– Sáu nút còm.

Năm Charlot nặn bài kỹ. Nó ném bài xuống vỉa hè xi măng kèm theo câu chửi thề... phổ thông. Rồi nói:

– Hai nút.

Một con bạc giục:

– Giam sáu thằng Bát man đi.

Năm Charlot cúi:

– Từ từ mày, Hội Rinh gô....

Hội Rinh gô cười khẩy:

– Thiếu Bát man thì giam Cơm bát cũng được.

Năm Charlot bĩu môi:

– Rõn hoài, Cơm bát mười hai đồng. Bát man có mười đồng.

Hội Rinh gô vô lấy một cuốn Combat, truyện tranh Mỹ, phụ đề chữ Việt, lật đằng sau và hỏi thẳng ngồi cạnh:

– Đọc coi có phải mười hai đồng không, Tám Dzăng gô?

Tám Django nói:

– Nó đĩa, loại sách này mười đồng hết trời.

Hội Ringo chớp cánh tay Năm Charlot:

– Qua mặt tao hả, mày?

10 | Duyên Anh

Năm Charlot biện bạch:

– Cơm bát mới lên giá. Rồi, rồi ... tao nộp ba cuốn Cơm bát cho mày.

Năm Charlot toét miệng:

– Sướng nhé, trưa nay coi thằng Vích Morô giết tụi Đức.

Một con bạc giục:

– Tao sáu nút, giam đi. Ông đặt hai thằng Hoàng tử rần.

Năm Charlot tròn xoe mắt:

– Sao mày bảo đặt Ma dơi hút máu hủ, Chín Đồ Long?

Chín Đồ Long lè lưỡi:

– Ông cho Hoàng tử rần lấy Cô gái tóc rết!

Cả bọn cười ồ, thích thú. Thường thì bọn nhãi đánh bài cào ăn tiền. Nhưng mấy hôm nay, chúng đánh bài bằng sách báo tuổi thơ! Những cuốn truyện tranh in màu lòe loẹt bày bán ở vỉ

hè, ở cổng các ngôi trường tiểu học Việt Nam sau khi đã bán ế ở các sạp báo, được bọn nhãi đón nhận một cách say sưa. Có hai đồng một cuốn. Rẻ rẻ. Sách bị nhuộm nửa mực xanh. Chẳng hề gì. Còn coi tốt. Đọc và nhờ đọc cho mình nghe chán, bọn nhãi dùng thay tiền đánh bạc.

– Chơi phé đi, bài cào ngấy rồi.

Vừa lúc bọn nhãi định chơi phé thì một thằng nhãi xuất hiện. Nó hất đầu, hách dịch:

– Có gì chưa?

Năm Charlot đáp:

– Chưa.

Thằng nhãi mím môi:

– Tụi mày ham bài cào, không nhìn chi cả. Bữa nay lính Mỹ đầy phố.

Thằng nhãi móc từ túi quần ra một gói Salem. Nó rút điếu thuốc dài, ngậm đầu lọc bằng hai hàm răng.

12 | Duyên Anh

– Thằng nào có quẹt?

– Tao có đây, Thịnh Salem.

Thịnh Salem, hình như, là chúa đảng của bọn nhãi. Trông nó rất... đàn anh.

– Mỗi thuốc đi, Dzăng gô!

Tám Django bật diêm. Thịnh Salem mỗi thuốc. Nó hít một hơi đầy rồi nhả khói. Thằng này nghiện thuốc lá Salem. Nó nói:

– Rạp Thanh Bình bữa nay chiếu Dzăng gô trở về.

Tám Django nhẩy cõn:

– Chết tao cũng phải coi. Ông khoái Dzăng gô số dsách.

Sòng bài, tự nhiên, bị dẹp. Năm Charlot liếm mép:

Tám Džăng gô không biết giễu. Mặt nó lăm lăm lì lì.

Hội Ringo hỏi:

– Còn Rinh gô?

Năm Charlot nháy mắt:

– Bắn dở ẹc, bị chôn sống, chút xíu nữa con
bọ cạp nó cắn chết.

Thịnh Salem cười:

– Thằng Năm giểu hay đó.

Năm Charlot ưỡn ngực:

– Tao là Sạc lô mà!

Chín Đồ Long to tiếng:

– Vất đi hết, chỉ có Đồ Long đao là gây tai
tiếng giang hồ.

Chín Đồ Long muốn nói tám tiếng. Nó đã
nói sai thành tai tiếng. Thịnh Salem bình phẩm:

– Không ngon bằng thuốc lá Salem. Ô kê?

Cả bọn nhao nhao:

– Ô kê, ô kê... Ô kê Salem!

14 | Duyên Anh

Đúng lúc giặc Ô Kê đang xưng tụng chủ tướng, một chiếc GMC của lính Mỹ chạy qua. Thịnh Salem vấy tay lia lịa:

– Hế lô, ô kê!

Anh lính Mỹ « hế lô » trả lời. Thấy tay anh ta cầm hộp coca cola, Thịnh Salem hét:

– Ô kê coca cola!

Anh lính Mỹ cười, ném hộp coca cola uống dở xuống đường. Hội Ringo chạy vội ra nhặt, đem vào đưa cho chủ tướng. Thịnh Salem nốc một hơi cạn rồi liệng cái vỏ hộp đi.

– Mẹ, thằng Mỹ này kẹo quá. Nó cho lon coca uống gần hết.

Chiếc xe thứ hai qua. Thịnh Salem dờ ngón nghề.

– Hế lô, ô kê!

Lính Mỹ vấy tay, cười vui:

– Hế lô...

Thịnh Salem biểu diễn tiếng Mỹ... vĩa hè:

– Ô kê coca cola, suynh gum, Salem!

Lính Mỹ ném liền một lúc hàng chục hộp coca cola. Bọn nhãi ào ra lượm. Xe tắc xi thắng cái rít. Nhiều xe sau thắng nhanh, nối đuôi nhau. Bọn nhãi không cần biết. Chúng lượm đồ Mỹ thông thả rồi vào vĩa hè, chỗ mồm chửi lại người nào chửi chúng nó. Thịnh Salem đắc chí:

– Mấy lon?

– Mười bốn lon.

– Vậy là có hai trăm rồi. Cầu được hai trăm nữa, hôm nay bọn mình ăn cơm cà ry, coi xi nê lu bù.

Chín Đồ Long khoe:

– Rạp Khải Hoàn đang chiếu phim Nhất kiếm bá vương.

Hội Ringo xua tay:

– Súc mấy bằng Ringô phục hận ở Ca xi nô Sàigòn.

16 | Duyên Anh

Thịnh Salem cao hứng:

– Cõi hết trời.

Năm Charlot reo:

– Có thằng Mỹ bên kia đường.

Chín Đồ Long và Tám Django được cử sang.
Hai thằng lẻo đẻo theo anh lính Mỹ trẻ.

– Ô kê Salem!

Anh lính Mỹ móc gói thuốc lá:

– Ô kê?

Chín Đồ Long gật đầu:

– Ô kê...

Anh lính Mỹ cho Chín Đồ Long gói thuốc
Winston mới toanh. Tám Django gạ:

– Ô kê, đô la!

Anh lính Mỹ nhún vai:

– Đô la?

– Ô kê.

– Nô.

Tám Django chỉ cái bút anh lính Mỹ đeo ở túi ngực:

– Ô kê.

Anh lính Mỹ rút cái bút nguyên tử ra:

– Ô kê?

Tám Django cười:

– Ô kê...

Anh lính Mỹ cho Tám Django cái bút rồi nói;

– Bai, bai...

Và anh ta bước nhanh. Chín Đồ Long, Tám Django về khoe « chiến lợi phẩm ». Thịnh Salem mừng đồng đảng:

– Tụi mày ngu quá, thằng đó dễ sao không ô kê cái đồng hồ? Ô kê cái đồng hồ là núi của! Hôm nay hên lắm,

Giặc Ô kê chờ đợi. Một ông Mỹ già đi qua. Thịnh Salem trở tài:

– Ô kê, hế lô...

Ông Mỹ già cười. Thịnh Salem cầm tay ông ta, chỉ cái đồng hồ:

– Du ghi mi, ô kê?

Ông Mỹ già nghiêm nét mặt rồi xoắn tai Thịnh Salem một cái nên thân. Thịnh Salem la ơ ơi. Nó khóc âm ỹ. Ông Mỹ già móc túi liệng xuống vỉa hè năm chục bạc. Thịnh Salem lượm nhanh. Ông Mỹ già lắc đầu. Nó vênh mặt:

– Thấy chưa, ô kê không xong thì... ăn vạ. Năm chịch đỡ lắm chứ bộ.

Thịnh Salem sung sướng về thành tích của nó. Cả bọn giặc kéo nhau tới một khu phố khác. Giặc Ô kê thật sự tung hoành trên các vỉa hè Sài Gòn.

2.

Thầy giáo gỡ kính trắng đặt trên bàn. Lớp học im phăng phắc. Thầy giơ cuốn sách lên, dịu dàng hỏi:

– Ai chưa đọc Tâm hồn cao thượng?

Thằng Huệ đứng dậy:

– Thưa thầy, con ạ!

Cả lớp nhìn thằng Huệ. Nó mới xin vào học được tuần lễ. Trước đây, nó học ở trường Ấu Tiên. Huệ là con tài tử Nguyễn Long. Bố nó có cái xe hơi buồn cười nhất Sài Gòn. Một cánh cửa mất. Kính trước, kính sau vỡ rạn. Xe móp méo lung tung. Nhưng thằng Huệ thì diện bảnh lắm. Mặt mũi nó sáng sủa, giống bố nó như đúc. Huệ có

20 | Duyên Anh

đôi tai to nên Chương còm đã đặt cho nó cái hỗn danh: Huệ tai voi. Huệ kết thân với bạn cùng lớp dễ dàng, nhờ bố nó hay diễn kịch trên vô tuyến truyền hình. Mỗi sáng, bố nó đưa nó tới trường, bạn bè thường đứng chờ ở cổng, chỉ trở bố nó và trêu bố nó.

– Nguyễn Long, Nguyễn Long!

– Ông ơi, ông đóng vai Việt Cộng cháu sợ quá à...

– Bác đóng vai đại úy oai số dsách!

– Bác à, nắng ghê, bác làm ra mưa đi!

– Bác giết người đi!

Bố thằng Huệ vẫy tay cười. Hôm nào túi nhiều kẹo, bố nó phát kẹo lu bù. Học trò khoái Nguyễn Long, khoái luôn Huệ tai voi. Chúng nó hỏi Huệ tai voi:

– Ê, lớn lên mày làm tài tử không?

– Mày có « ghiền » Nguyễn Long không?

Huệ tai voi lắc đầu. Nó ít nói. Vậy mà bữa nay. Huệ tai voi dám đứng dậy trả lời thầy trước nhất. Thầy âu yếm nói:

– Con về bảo ba con mua cuốn Tâm hồn cao thượng do ông Hà Mai Anh dịch sang tiếng Việt, con nhé! Các con phải gối đầu bằng cuốn này. Bây giờ các con ời, thầy nghĩ người lớn cũng nên đọc lại. Chiều qua...

Thầy vẫy tay:

– Huệ ngồi xuống!

Huệ tai voi ngoan ngoãn nghe lời thầy.

Thầy giáo lấy khăn lau trán rơm rớm mồ hôi:

– Chiều qua, trên đường từ trường về nhà, thầy đã gặp một cảnh tượng thương tâm. Lính Mỹ vất đồ hộp, kẹo, bánh xuống đường, trẻ con Việt Nam chạy ra vồ, tranh giành, đấm đá, chửi bới nhau. Lính Mỹ cười thích thú. Họ đã khinh

bỉ dân tộc ta qua những đứa trẻ thèm khát đồ hộp, kẹo bánh.

Thầy giáo chớp mắt. Giọng thầy buồn rầu:

– Không ai giáo dục những trẻ con đó. Ở khắp đường phố Sài Gòn, thấy thấy nhan nhản trẻ con chạy theo người Mỹ xin thuốc lá, miệng bi bô « ô kê, hê lô »! Các con đã từng thấy những đứa trẻ bắt chân chữ ngũ nằm trên vỉa hè, hút thuốc lá thở khói ra đằng mũi, mồm nhai kẹo « suynh gum » chưa?

Dzũng Đakao đứng dậy:

– Thưa thầy, con đã thấy.

Thầy hỏi:

– Con nghĩ gì nào?

Dzũng Đakao đáp:

– Con ghét chúng nó. Đó là những thằng bé mất dạy, vô giáo dục.

Thầy cười độ lượng:

– Con ngoan lắm, Dzũng ạ! Những đứa trẻ ấy đáng thương vì không ai dạy dỗ chúng. Không có trường học ngay ở vĩa hè.

Thầy lật trang hai mươi bốn của cuốn Tâm hồn cao thượng:

– Đây là Lòng yêu nước của em bé thành Padoue. Thầy muốn các con thuộc lòng truyện này. Huệ chưa đọc lần nào thì rán nghe cho kỹ. Chương tốt giọng lên ngồi bàn của thầy đọc to để cả lớp nghe.

Thầy lau kính và đeo lên mắt. Tóc thầy bạc phơ. Má thầy đã hóp. Thầy xuống đứng dưới lớp, Chương còm được ngồi ghế của thầy. Nó hăng giọng nhiều lần rồi đọc lớn:

LÒNG YÊU NƯỚC CỦA
EM BÉ THÀNH PADOUE
(Câu chuyện hàng tháng)

Thứ bảy, ngày 29

Không, không bao giờ tôi chịu làm tên lính hèn nhát. Nếu ngày nào thầy giáo cũng kể cho tôi nghe câu chuyện như sáng nay thì có lẽ không bao giờ tôi muốn nghỉ học. Theo lời thầy thì mỗi tháng sẽ có một chuyện mà chuyện nào cũng nói về những thủ đoạn phi thường của một đứa trẻ con.

« Lòng yêu nước của em bé thành Padoue », đó là đầu đề câu chuyện sáng nay.

Năm trước, một chiếc tàu Y Pha Nho rời bến Barcelone để đi Gênes. Trên tàu, trừ người Tây Ban Nha, còn có một số người Pháp, người Ý, người Thụy Sĩ và nhiều người nước khác nữa. Trong bọn hành khách người ta nhận thấy một đứa bé mười một tuổi, ăn mặc nhom nhếch, đứng riêng một chỗ và nhìn những người kia bằng đôi mắt hằm hằm. Nó nhìn như thế cũng không phải hẳn là không có cớ. Cha mẹ nó là nông dân ở gần Padoue, cố nhiên là nghèo túng, hai năm trước vì tham tiền đã cho nó đi ở với một người chủ xiếc rong. Người này dạy nó một vài môn nhảy, lộn rồi bắt nó theo sang

Pháp và Y Pha Nho. Nó bị hành hạ luôn tay và ăn uống không đủ.

Đến thành Barcelone, không thể chịu đựng được cái đời sống khổ ải ấy nữa, đứa bé khốn nạn liền trốn chủ đến cầu cứu viên Lãnh sự Ý. Động mỗi thương tâm, viên Lãnh sự xin cho nó một chỗ trong tàu nói trên, và một lá thư giới thiệu cùng ông Thị trưởng Gênes nhờ ông trao trả về cho cha mẹ nó, là người đã bán nó như một con vật. Thằng bé còm gầy yếu đuối và đeo bộ quần áo rách. Người ta cho nó ngồi phòng hạng nhì. Hành khách ai cũng nhìn nó, có người hỏi nó song nó không trả lời. Nó có vẻ căm ghét mọi người vì những sự khắc khổ và hành phạt đã làm cho nó căm hờn và không có cảm tình. Tuy nhiên có ba người hành khách đã khéo làm cho nó hé răng. Nó kể chuyện nó bằng tiếng Ý pha giọng Y Pha Nho. Ba người khách kia không phải là dân Ý nhưng cũng thương nó, cho tiền để nó nói chuyện cho đỡ buồn. Đồng thời, có mấy thiếu phụ đi qua, ba quý khách hãnh diện ném thêm tiền xuống bàn loảng xoảng và nói: « Cầm lấy! Cầm lấy nữa này! ».

Đứa bé sung sướng, vợ tiền bỏ túi, cảm ơn rồi vào phòng. Nó buông màn cửa xuống, ngồi yên lặng và nghĩ đến những việc nó sẽ phải làm.

Nó nghĩ: với số tiền ấy, nó sẽ được ăn no, không phải thèm nhặt như trước. Khi tới Gênes, nó sẽ sắm một bộ cánh mới để thay bộ quần áo nó đeo hai năm trời nay rách như tổ đĩa. Nó lại định để ra một số tiền đem về cho cha mẹ, chắc là được săn đón và quý hoá hơn là về tay không. Số tiền ấy đối với nó là một món tiền to. Ngồi sau rèm cửa, nó trù đi tính lại trong lòng thấy khoan khoái nhẹ nhàng.

Lúc ấy, ba người khách nói trên đang ngồi ở buồng ăn, quay quần uống rượu và nói chuyện về những cuộc du lịch của mình cùng phong tục những nước đã đi qua. Tình cờ câu chuyện nhằm vào nước Ý. Một người bắt đầu phàn nàn về khách sạn, người nữa chê xe lửa. Cuối cùng, rượu say, họ thi nhau nói xấu tất cả những gì thuộc về nước Ý. Người thứ nhất nói biết thế, họ sẽ đi du lịch xứ Laponie (ở cực bắc châu Âu) còn hơn sang nước Ý. Người thứ nhì nói quả quyết rằng ở Ý hẳn gặp toàn

những phường quý quyết và những quân cường đạo. Người thứ ba nói thêm rằng:

– Những người từng sự nước Ý không biết chữ!

Người thứ nhất nói:

– Đó là một dân tộc ngu dốt!

Người thứ nhì tiếp:

– Bẩn thỉu!

– Và ăn...

Người thứ ba định nói câu « ăn cắp » nhưng chưa dứt lời thì một trận, toàn tiền vàng và bạc hắt vào mặt những người ấy như mưa rơi tung toé xuống bàn và trên sàn. Ba người hăm hăm đứng dậy xem trận mưa dữ ấy ở đâu ra thì lại bị ném thêm.

Em bé thành Padoue vén rèm thò đầu ra thét bằng giọng khinh bỉ:

– *Cầm lại tiền của các người. Ta không thèm nhận của bố thí của những kẻ lãng mạ nước ta.*

Chương còm đọc sang sáng. Cả lớp lắng tai nghe truyện em bé thành Padoue. Thầy trở về bàn của thầy, Chương còm về chỗ cũ. Thầy lại tháo kính ra, gấp cuốn Tâm hồn cao thượng lại và ôn tồn:

– Tại sao em bé người Ý vất vả trả tiền những người đã cho nó?

Bồn lửa giờ tay trước. Thầy cho Bồn Lửa đứng dậy. Nó khoanh tay trả lời:

– Thưa thầy, tại vì những người cho tiền nó đã nói xấu nước Ý đại lợi của nó.

– Giỏi. Ngồi xuống. Em bé đó nghèo khổ hay giàu sang?

Huệ tai voi đứng vội lên trả lời mà chẳng đợi thầy cho phép:

– Em bé Ý đại lợi nghèo đói.

Thầy nhìn học trò không cần đeo kính trắng.
Giọng thầy buồn buồn:

– Các con ơi, các con phải biết noi gương em bé Ý đại lợi trong truyện. Đó là thằng bé có tâm hồn cao thượng. Người có tâm hồn cao thượng là người đáng được yêu kính. Em bé thành Padoue đã biết kính yêu tổ quốc Ý đại lợi của em. Không ai được quyền khinh miệt tổ quốc em, cho dù những kẻ ấy nhiều tiền bạc. Em bé thành Padoue đã ném tiền vào mặt những kẻ dám khinh nước Ý yêu dấu của em. Em thà nhịn đói, thà chịu khổ chứ chẳng chịu nổi những kẻ đem nước Ý của em ra nhạo báng. Em bé đã bảo vệ danh dự quê hương em. Người ta khác nhau ở chỗ có hay không có tâm hồn cao thượng chứ không phải ở chỗ giàu sang hay nghèo khó. Danh dự một người ở tâm hồn họ và chẳng hề bao giờ ở trên lớp áo đắt tiền. Các con phải bảo vệ danh dự tổ quốc Việt Nam. Các con phải hãnh diện các con là người Việt Nam. Và ai khinh miệt nước Việt Nam anh dũng của các con, các con phải dám ngẩng mặt nhìn kẻ đó và bắt họ trả một giá đắt

30 | Duyên Anh

vì họ dám động chạm đến danh dự tổ quốc các con. Vì danh dự tổ quốc, bao nhiêu người đã đổ xương máu. Vậy các con đừng làm nhục tổ quốc Việt Nam và không cho một kẻ ngoại bang nào khinh thị tổ quốc yêu dấu muôn đời của chúng ta.

Thầy ngừng lại, nuốt một miếng nước bọt. Rồi tiếp tục:

– Trước hết, các con phải tập làm công dân có liêm sỉ. Một nước tồi tệ là một nước toàn những công dân vô liêm sỉ. Không ai kính trọng một nước vô liêm sỉ cả. Những cảnh trẻ con ngửa tay « ô kê » xin thuốc lá, xin tiền Mỹ hay đồ xô ra giữa đường tranh nhặt đồ hộp Mỹ quăng rồi đánh lộn là những cảnh vô liêm sỉ. Người ngoại quốc đánh giá trị một nước qua những công dân họ gặp ngoài phố. Các con còn nhỏ, phải tỏ ra xứng đáng với tuổi thơ Việt Nam. Học công dân giáo dục, các con phải áp dụng ngay. Đi đường, tuân theo luật đi đường. Không chế nhạo người tàn tật, không hò hét, ném tung đất cát ngoài phố.

Quần áo gọn gàng. Mặt mũi sạch sẽ. Thấy người ngoại quốc phải tỏ vẻ niềm nở khi họ muốn hỏi han. Nhưng không được nhận tiền hay quà bánh của họ. Đang đi, nghe bản quốc ca, các con phải đứng nghiêm dờ mữ ra. Gặp đám ma, dừng lại, kính cẩn chào vong hồn người chết. Người ngoại quốc thấy trẻ em Việt Nam lễ độ, họ sẽ kính phục nước Việt Nam. Sắp hết giờ rồi, lần sau thầy giảng tiếp. Ai muốn hỏi thầy điều gì cứ hỏi đi.

Dzũng Đakao đứng dậy:

– Thưa thầy, thầy bảo thầy đau lòng vì bọn trẻ mất dạy « ô kê » xin kẹo, xin tiền lính Mỹ. Những đứa này làm nhục nước Việt Nam thì phải làm sao để cho chúng nó hết « ô kê » xin kẹo, thuốc lá ạ?

Thầy đáp:

– Phải giáo dục chúng nó. Tiếc rằng chúng nó bất hạnh, không được đi học như các con. Xã hội không có trường dạy riêng chúng nó. Cha mẹ chúng nó nghèo, mãi kiếm ăn vất vả, chẳng biết

chúng nó chơi bời lêu lổng. Vậy nên khó giáo dục chúng. Và đó là điều khiến thầy đau lòng.

Dzũng Đakao ngồi xuống. Buồn thiu. Trống trường đã đánh một hồi dài. Lớp học tan. Chuyện em bé yêu nước thành Padoue và những lời thầy dạy về danh dự của một dân tộc đã làm những đứa trẻ suy nghĩ. Chúng nó ngồi ì trên ghế. Thầy giục:

– Tan học rồi, các con về thôi chứ?

3.

Dzũng đakao lạc vào sào huyết của giặc Ô Kê. Mà nó không biết. Hai anh em Dzũng Đakao ngồi uống nước sinh tố. Thịnh Salem thì ngồi dựa lưng vô tường, phì phèo điều thuốc lá Salem. Cạnh nó, ly cà phê đá loãng như ly nước trà. Gần đấy, bọn Năm Charlot, Hội Ringo, Chín Đồ Long, Tám Django đang thấy bài ba lá. Năm Charlot đóng vai sếp sòng. Còn Hội Ringo, Chín Đồ Long, Tám Django làm cò mỗi quyển rữ bọn nhóc máu mê đen đỏ để lột hết tiền của bọn nhóc. Thấy bọn cò mỗi đánh tụ nào, được tụ ấy, bọn nhóc đứng xem một lúc, bèn móc bạc cắc chơi bạc. Và bị Năm Charlot lột nhẵn. Một đứa đem tiền đi mua đường về cho mẹ nấu chè, hám ăn bạc của Năm Charlot, thua cháy túi. Nó đứng

34 | Duyên Anh

khóc hu hu. Bọn Hội Ringo cười ầm ỹ. Chín Đồ Long múa đao tưởng tượng, ngêu ngao hát:

– Với biển cả anh là thủy thủ

Với lòng nàng anh là hoàng tử

Nhớ chuyện ngàn đêm xứ Ba Tư

Và chuyện thần tiên bao thế hệ...

Chín Đồ Long nheo mắt, trêu thẳng nhãi thua bạc:

– Càng đi xa anh càng nhớ em...

Nó đổi lời bài ca:

– Càng thua đau anh càng đánh to

Với Đầm, Tây anh đã bắt bồ...

Năm Charlot đứng lên diễn trò:

– Anh là sếp chia bài

Bồi Đầm Tây với xì

Này sập sấm phây phây

Đây là thùng phá sản.

Tám Django cao hứng. Nó rút súng tay, bắn đạn miệng đoàng đoàng:

– Súc mầy mà buồn, buồn ơi bỏ đi tám

Súc mầy mà buồn, buồn Giao Chỉ không lớn

Tôi buồn vì thua xì phé

Súc mầy mà buồn, buồn ơi bỏ đi tám

Súc mầy mà buồn vào ngay đảng đỡ buồn.

Hội Ringo to tiếng mong lẩn át đồng đảng:

– Em ơi nếu bị thua bài thì sao

Mua lon thuốc chuột uống cho rồi đời.

Và nó ca tân cổ giao duyên:

36 | Duyên Anh

– Em ơi, nếu em bị thua bài anh khuyên em đừng khóc mà hãy đi ớ ơ ờ ơ ơ dzìa...

Thịnh Salem từ nãy vẫn ngồi yên ngó làn thuốc Salem xanh nhạt. Bỗng nó cười rú:

– Bật đèn đỏ lên! Hì hì, thằng Rinh gô hát mùi hơn Hùng Cường. « Năm bờ oản, ô kê Salem »?

– Không hay sao được! Tuần nào cũng coi đại nhạc hội Tùng Lâm mà. Thằng này « xéch xi » một cây xanh rờn. Ông cũng có giọng hát « liêu trai, thần thoại » chứ bộ!

Thằng nhãi thua bạc khóc lớn hơn. Nước mắt nó đầm đìa trên khuôn mặt thê thảm. Thịnh Salem mím môi:

– Bắt nó cười đi Sạc lô!

Năm Charlot vỗ bụng bình bịch:

– Ê, mày, mày không biết tao là quái kiệt, vua hề, thiên thần thọc lét à? Tao đã đụng độ với

Tùng Lâm, Phi Thoàn. Tao đóng Xia ra ki vi còn ác hơn Xuân Phát trên ti vi. Tao làm tạc giảng Ấn Độ ăn ca ry cay về nhà uýnh vợ con tan tành xí quách. Tao giểu mày coi nghe, cưng.

Nó nhái giọng con gái:

– Tạc giảng nín đi cưng, em thọc lét anh nể...

Nó chưa kịp cù nách thẳng nhãi thua bạc thì thẳng nhãi đã chạy mất. Thịnh Salem khen Năm Charlot:

– Đề quá.

Năm Charlot nhún vai:

– Gồ năm bờ oản! Ô kê?

Vừa lúc đó, mấy người lính Mỹ ngang qua. Lại trò « bắt » thuốc lá, kẹo suynh gum cũ kỹ, bọn Thịnh Salem múa may:

– Ô kê, hế lô!

– Du năm bờ oăn..,

– Du ghi mi Salem, ô kê?

Lính Mỹ móc kẹo, thuốc lá thấy xuống vĩa hè. Bọn Thịnh Salem xúm nhau tới vĩa. Lính Mỹ cười khoái chí. Có người chụp ảnh lia lịa. Một người đá đít Hội Ringo. Thằng này ngã bổ chửng, chửi thề láo lếu rồi nhìn người lính Mỹ đá nó, cười toe toét.

– Sư mày, ô kê đô la?

Lính Mỹ lắc đầu. Một người thấy anh em Dzũng Đakao ngồi nhìn bọn Thịnh Salem. Anh ta vất cho Dzũng Đakao gói thuốc lá. Dzũng Đakao cúi xuống lượm rồi đem tới, lễ phép trao trả người lính Mỹ. Nó nói:

– Nô.

Lính Mỹ ngạc nhiên:

– Suynh gum, ô kê?

– Nô.

– Mon nê, ô kê?

– Nô.

Dzũng Đakao rất buồn vì nó không biết nói tiếng Mỹ để giải thích cho lính Mỹ biết rằng nó không thèm xin kẹo, thuốc lá và tiền của người ngoại quốc. Lính Mỹ xoa đầu Dzũng Đakao:

– Ve ri gút.

Những người lính Mỹ bỏ đi. Thịnh Salem hăm hăm nhìn Dzũng Đakao.

– Ê, tui bay, thẳng oắt này chê đồ Mỹ,

– Mà y ở đâu tới đây?

Dzũng Đakao đáp:

– Tao ở nhà tao tới đây.

Thịnh Salem nhảy nát cái đầu lọc:

40 | Duyên Anh

– Mày dám qua mặt tao hả, oắt con?

Dzũng Đakao nhăm nhẩn:

– Mặt mày là vía hè hay sao mà tao qua được!

Thịnh Salem thối phụt cái đầu lọc thuốc lá trúng trán Dzũng Đakao.

– Mày ngon ác!

Dzũng Đakao cười:

– Tao đâu phải tô hủ tiếu mà ngon.

Nhóc con Hùng, từ nãy, vẫn ngồi im xem bọn nhãi dờ trò gì với anh nó. Nhóc con Hùng đã vang danh trong cuộc chiến... toát mồ hôi tại sân Hoa Lữ nhờ ngón võ trứ danh « cầu quyền » tức là võ cấn. Nó thấy Dzũng Đakao không tỏ vẻ sợ sệt thì mừng lắm. Thịnh Salem nghiêng rằng:

– Mày biết tao là ai không?

– Không,

- Tại sao mày không biết?
- Biết làm gì?
- Biết mày sẽ lạy tao.
- Rõn hoài. Mày là ai?
- Tao là tướng giấc Ô Kê.

Dzũng Đakao giả dò:

- Giấc chi kỳ vậy?

Năm Charlot cười rống:

- Thằng này dưới đồng lên đây. Mày không biết giấc Ô Kê chuyên « bắt » thuốc lá, kẹo và đồ hộp của Mỹ à?

Dzũng Đakao lắc đầu:

- Tao chưa hề nghe nói giấc Ô Kê.

Hội Ringo gạt Năm Charlot sang một bên:

– Để tao cho mày biết.

Nó vừa giờ tay toan đâm Dzũng Đakao thì cánh tay của nó đã bị chộp. Dzũng Đakao mới học Vovinam được mấy tháng. Bố nó thường nói rằng, trong thời buổi đạo đức suy đồi, công lý không đủ sức bênh vực những kẻ yếu đuối, những người có tinh thần nghĩa hiệp phải khỏe. Muốn khỏe phải học võ. Những người hiệp sĩ trong truyện kiếm hiệp đều là những người võ nghệ cao cường. Không có võ nghệ cao cường, không thể vì dân diệt bạo được. Dzũng Đakao là thằng bé có tinh thần hiệp sĩ. Bố nó đã khuyến khích nó học võ Việt Nam. Dzũng Đakao học bạn của bố nó là võ sư Nguyễn Mạnh Hoàng. Học chưa hết khóa, võ sư Hoàng đã chết tại Vũng Tàu. Dzũng Đakao thương thầy, không học thêm nữa. Nhưng nó đã học ít đòn căn bản. Một trong số đòn căn bản đem ra áp dụng hôm nay là chộp chặt cánh tay Hội Ringo khiến giặc Ô Kê bứt khoác lác.

Chín Đồ Long ngạc nhiên:

– Thằng này có nghề.

Tám Django trợn mắt ngó Dzũng Đakao:

– Vuốt râu hùm hay xía răng cọp đây, thằng cắc kè? Biết tao là Dzăng gô không?

Dzũng Đakao nheo mắt song nó vẫn nắm chặt tay Hội Ringo:

– Dzăng gô, hả? Thằng cù lần lửa ấy chuyên bắt nạt con nít lấy tiền, ai mà ngán.

Chín Đồ Long phô mã:

– Biết Đồ Long đao để làm gì chứ, oắt con?

Dzũng Đakao gật đầu:

– Biết.

– Để làm gì?

– Để giết... gián!

Chín Đồ Long chửi thề. Thịnh Salem xắn tay áo, định bắt thần xông lại, giải thoát cho đàn em Hội Ringo. Dzũng Đakao nhanh hơn tướng giặc Ô Kê, đã giật mạnh Hội Ringo và bẻ quặt cánh tay nó về phía sau bằng thế võ sơ đẳng. Hội Ringo không dám cựa quậy. Tay nó bị khóa chặt rồi. Nó cựa quậy thì chỉ tổ đau đớn. Tự nhiên, lưng Hội Ringo che mặt cho Dzũng Đakao. Nhóc con Hùng vỗ tay:

– Tuyệt cú mèo!

Thịnh Salem ngó lại:

– Oắt con nào nữa đây?

Dzũng Đakao đáp:

– Em tao đấy, mày lộn xộn tao bẻ gãy tay thằng này.

Dzũng Đakao gọi em:

– Lại đây, nhóc con!

Nhóc con Hùng trả tiền nước sinh tố rồi bước lại chỗ anh. Dzũng Đakao nói:

– Hôm nay, chúng tao chỉ có hai đứa, không thể diệt tan giấc Ô Kê nổi. Mai một chúng mày sẽ biết tay tao. Tao không cho chúng mày « ô kê Salem » nữa.

Thịnh Salem vắng tục một chập. Rồi thách:

– Ông có hàng chục đàn em, mày có giỏi cứ đến « biên thùi Mễ Tây Cơ » của ông lần sau mà coi. Mày có nghề võ ông cũng cóc ngán.

Dzũng Đakao bữu môi:

– Ai sợ tụi vô giáo dục như bọn mày. Nhưng bây giờ anh em tao phải về nhà. Ngán là ngán tụi mày cản trở thôi. Vậy tướng giấc Ô Kê hãy bảo đồng đảng rút xa hai trăm thước kéo tao bẻ gãy tay thẳng này.

Dzũng Đakao biểu diễn... bóp khế. Hội Ringo thét lên:

46 | Duyên Anh

– Đau quá, đau thấy mồ.

Dzũng Đakao giục:

– Bảo tướng của mày rút gấp.

Hội Ringo nhăn nhó:

– Rút lui đi, Thịnh Salem!

Thịnh Salem giậm chân tức tối:

– Ưc muốn chết.

Nhưng nó phải ra lệnh:

– Rút lui.

Giặc Ô Kê đứng thật xa nơi «con tin» của chúng bị giữ. Chúng nó nhìn anh em Dzũng Đakao bằng những ánh mắt tức giận. Dzũng Đakao nhắc nhóc con Hùng kêu chiếc xích lô máy. Nhóc con Hùng đón hàng năm phút mới có xe. Nó trả giá đàng hoàng rồi leo lên, chờ anh. Dzũng Đakao bóp thêm Hội Ringo một cái:

– Tên mày là gì?

– Hội Rinh gô.

– Còn những thằng kia?

– Tám Dzăng gô, Chín Đồ Long, Năm Sạc lô...

– Và Thịnh Salem. Còn nhiều không?

– Tư Bát man, Hòa Hiệp sĩ mù, Bảy Oai oai oét, Tài Rô bin...

Dzũng Đakao đồng dặc:

– Tao là Dzũng Đakao, học trường Đakao. Tụi mày có giỏi hãy đến trường tao. Thôi, chào mày.

Nó buông tay Hội Ringo, đập thẳng cao bồi này một cái ngã chúi. Và nó chạy ra, nhảy phốc lên xe. Chiếc xích lô máy rồ máy, phóng mất. Giặc Ô Kê đuổi theo, chửi thề loạn xạ ngẫu.

Bọn nhóc bu quanh Dzũng Đakao ở một góc sân trường, dưới bóng mát của cây phượng vĩ.

– Kể đi, Dzũng Đakao!

– Ủa, tao kể đây, tao đã gặp những thằng bé mà thầy mình nói là bọn ngựa tay xin kẹo, xin thuốc lá lính Mỹ. Chúng nó xưng là giặc Ô Kê.

– Kinh quá nhỉ?

– Cầm đầu giặc Ô Kê là những thằng Thịnh Salem, Hội Rinh gô, Tám Dzăng gô, Chín Đồ Long, Năm Sạc lô. Còn có Tư Bát man, Tài Rô bin, Bấy Oai oai oét, Hòa Hiệp sĩ mù...

– Hê hê, nghe ớn khiếp!

– Tao thấy chúng nó « Ô kê Salem » âm ỹ, lính Mỹ quăng kẹo, thuốc lá xuống vĩa hè, chúng nó tranh nhau vồ. Lính Mỹ chụp ảnh.

– Chụp ảnh làm gì?

– Không biết.

– Rồi sao nữa?

– Lính Mỹ chơi xỏ, đá chúng nó té nhào và lính Mỹ cười khoái chí.

Dzũng Đakao hỏi:

– Đứa nào muốn đi đánh giặc Ô Kê, giơ tay lên?

Nhiều cánh tay giơ cao. Huệ tai voi nói to:

– Giặc Ô Kê ở đâu?

Dzũng Đakao đáp:

– Ở vĩa hè.

– Giặc Ô Kê có con nhà Hòa Hiệp sĩ mù cơ mà?

– Cũng ở vĩa hè.

Bọn nhóc nhao nhao:

– Tao xung phong.

– Tao nữa.

– Tao với.

– Tao đi liền.

Dzũng Đakao nhường lời cho Bốn lửa. Vua lửa bóng vỗ tay bôm bốp:

– Im lặng, im lặng... Dzũng Đakao cho chúng tao biết là giặc Ô Kê nhiều thằng gỗ lăm. Nghe tên chúng nó, nhiều đứa đã khiếp rồi. Vậy muốn đi đánh giặc Ô Kê, chúng mày phải khỏe, bị đánh đau cầm khóc cơ.

Bọn nhóc lại nhao nhao:

– Tao hách xì xằng và thẳng ngọng lắm.

– Tao lì số dzách!

– Tao chì khối chứ không thềm chì cục.

Nhưng liền đó, bọn nhóc chế giễu nhau:

– Màỵ chì bụi thì có. Má màỵ vừa giờ cái chổi lông gà đã khóc, la bể làng nước.

– Màỵ hách xì... hơi hơn gì ai. Thầy ký khế lên đầu đã rướm rướm nước mắt.

– Hừ, lì số dzách. Số bét ấy. Vô sở thú vừa nghe con cộp nó găm, mặt đã tái mét.

Huệ tai voi cười khúc khích. Lần đầu tiên nó được sinh hoạt vui vẻ thế này. Huệ tai voi giờ tay:

– Cho Huệ nói...

Bọn nhóc lè lưỡi, ngó Huệ tai voi, «ồ» chế nhạo:

– Cóc mở miệng, anh em ơi!

Bồn lửa nheo mắt:

– Im lặng, nghe « cậu ông trời » nghiêng răng.

Huệ tai voi khuỳnh hai chân, đồng dặc:

– Huệ xin đi đánh giấc Ô Kê, muốn biết Huệ chì khối hay chì cục thì thử sức Huệ.

Bọn nhóc bắt đầu « né » Huệ tai voi. Chương còn nói:

– Thằng tai voi bảnh dữ. Đứa nào muốn thử sức với Huệ tai voi?

Ngân quần hét lớn:

– Em, anh hai cho em thử sức.

Ngân quần nổi tiếng là thằng bé can đảm. Tháng trước, một người chạy xe honda vào sân trường trong giờ ra chơi, đụng trúng trán Ngân quần làm rách da trán nó, máu chảy tùm lum,

Ngân quần không khóc. Người ta dắt nó vào phòng thuốc. Cô y tá lấy kim chỉ may vết rách cho nó. Nó thản nhiên ngồi. Bạn bè nhiều đứa nhắm mắt, không dám nhìn mũi kim xuyên qua da thịt Ngân quần. Nhưng Ngân quần coi thường còn nhe răng cười. May vết thương xong, cô y tá thấm an-côn vào bông gòn rửa chung quanh vết thương rồi mới dán băng. Bạn bè tưởng an-côn làm cháy vết thương đau điếng. Ngân quần chỉ mím môi. Ra khỏi phòng thuốc, nó nói nó có gồng. Bạn bè phục Ngân quần can đảm. Chương còn phục Ngân quần nhất. Thấy Ngân quần đòi thử sức với Huệ tai voi, bọn nhóc cổ võ:

– Kỳ phùng địch thủ chẳng?

– Ngân quần sẽ ăn... bò bía Huệ tai voi.

– Ngân quần uống nước... lả má Huệ tai voi là cái chắc.

Ngân quần bước gần chỗ Huệ tai voi. Bọn nhóc giãn ra, làm thành cái vòng tròn đánh đai lấy hai dững sĩ. Ngân quần hỏi:

– Mà muốn thử sức gì?

Huệ tai voi đáp:

– Thử sức... tai!

Ngân quần cười:

– Hì hì, mà cây mà có tai voi, hả?

Huệ tai voi lắc đầu:

– Không, Huệ không cây. Tại anh Bốn lừa bảo phải khỏe mới được đi đánh giặc Ô Kê.

Ngân quần hỏi:

– Mà ghét giặc Ô Kê à?

Huệ tai voi đáp:

– Thấy nói giặc Ô Kê làm người ngoại quốc khinh bỉ dân Việt Nam.

Ngân quần vỗ vai Huệ tai voi:

56 | Duyên Anh

– Rồi, tao đua tai với mày. Đua cách nào?

Huệ tai voi nhìn Dzũng Đakao:

– Anh Dzũng bẹo tai Huệ, anh Bồn lừa bẹo tai Ngân. Bẹo thật mạnh. Ai kêu đau là người ấy thua.

Bọn nhóc vỗ tay hoan hô. Dzũng Đakao, Bồn lừa nhảy vô giữa vòng như hai nhà trọng tài. Bọn nhóc « cảnh cáo » trước:

– Cấm ăn gian, cấm bẹo khế.

Chương còm nhảy vào giữa. Võ đài có năm mạng. Chương còm nói:

– Đứa nào ghét Huệ tai voi?

Một thằng giơ tay:

– Tao.

– Tại sao mày ghét nó?

– Vì nó không chịu bảo bố nó đóng tuồng cải lương. Tao ư coi cải lương trên tivi.

– Nếu cho mày bẹo tai Huệ tai voi, nó không kêu đau, mày phải xin lỗi nó, không được ghét nó, mày chịu chứ?

– Chịu liền.

Chương còm lại hỏi:

– Đứa nào ghét Ngân quăn?

Một thằng giơ tay:

– Tao.

– Tại sao mày ghét nó?

– Nó ở cạnh nhà tao, đêm nọ tao bị đái dầm thì kệ tao, việc gì đến nó, nó lại « học » với con Lan làm tao bị con Lan chế nhạo, mắc cỡ thí mỗ.

– Mày muốn bẹo tai nó không?

– Muốn.

– Nếu nó không khóc, mày phải bắt tay nó, xử hòa. Tao sẽ cấm em tao « học » chuyện. Tao ghét những đứa cứ hay kể chuyện xấu của bạn bè với người khác. Mà đái dầm đâu có xấu.

Chương còm đùa bốn:

– Bắt nhện nướng đen rồi tán nhỏ pha vào xi rô mà uống là hết dấm đái!

Nó tuyên bố:

– Chúng tao làm trọng tài. Thăng Huấn bẹo tai Ngân quăn, thăng Bân bẹo tai Huệ tai voi.

Huấn và Bân hí hửng chạy vào. Dzũng Đakao, Bôn lửa, Chương còm chạy ra. Dzũng Đakao « bắn sung » mở màn cuộc tỉ thí:

– Đoàn... một, hai, ba...

Huấn xoắn ngay lấy tai Ngân quăn.

Bân véo trả thù Huệ tai voi. Hai dũng sĩ đứng yên. Bọn nhóc khích lệ:

– Cười đi, Ngân quần!

Ngân quần cười hình hích.

– Cười đi, Huệ tai voi!

Huệ tai voi nhe hàm răng bị kẹo làm sún mòn.

– Cười to lên!

– Cười thật lớn!

Hai dũng sĩ đua nhau tiếng cười. Hai bọ tai sĩ vận hết sức bọ tai hai dũng sĩ.

– Lì số dzách!

– Gồ quá!

– Đề ghê!

– Chì nhất!

– Hách xì xằng và thẳng ngọng!

60 | Duyên Anh

- Một cây xanh rờn!
- Chì khối!
- Giỏi hơn Batman!
- Đẽ hơn Robin!
- Ăn đứt Astroboy!
- Vic Morrow chào thua!
- Jim West vất đi!
- Nhất thế giới!
- Gunsmoke báỉ lậy!
- Bonanza chưa thấm gì!
- Lucky Luke chạy de!

Ngân quần lè lười:

- Thằng Huấn làm ngựa tai tao.

Huệ tai voi chớp mắt:

– Gớm, Bân làm nhột Huệ quá!

Hai bọ tai sĩ vẹo cả người bọ tai hai dững sĩ có hai cái tai... bọc sất. Một lúc thử sức, Huấn buột miệng:

– Mọi tay rồi!

Chương còm vớ lấy dịp may, tuyên bố:

– Huệ tai voi ngang sức Ngân quăn. Thôi, chấm dứt cuộc thi bọ tai.

Hai bọ tai sĩ rời tay khỏi tai hai dững sĩ. Theo đúng luật chơi, Huấn và Bân bắt tay Huệ tai voi và Ngân quăn. Và xin lỗi. Và hứa không dám ghét nhau nữa.

Ngân quăn đưa tay xoa cái tai đỏ ửng:

– Như muỗi đốt ấy!

Huệ tai voi nói:

– Như ruồi bò trên tai!

Ngân quần chìa tay bắt tay Huệ tai voi:

– Mà chùi khối.

Huệ tai voi đáp lễ:

– Ngân cũng chùi khối.

Noi gương Ngân quần và Huệ tai voi, nhiều ông nhóc đã chứng tỏ tài hách xì xằng và thẳng ngọng, tài lì số dzách, tài chùi khối để được xung vào đạo quân đi đánh giặc Ô Kê. Dzũng Đakao vui lắm. Nó sắp làm công việc mà thầy dạy là « bảo vệ danh dự tổ quốc ». Dzũng Đakao không muốn lính Mỹ quăng lon coca cola uống dở cho trẻ con Việt Nam chạy nhào ra giữa đường, giành nhau lượm để họ cười dân tộc Việt Nam. Nó cũng không muốn lính Mỹ đá dít trẻ con Việt Nam té nhào khi những đứa trẻ con này xin tiền họ. Dzũng Đakao nghĩ rằng nó đã « chiêu hồi » được Quyên Tân định, Thiện Mông Cổ thì sẽ « chiêu hồi » được lũ giặc Ô Kê.

– Im lặng... nghe đây!

Dzũng Đakao vỗ tay mấy tiếng. Nó nói:

– Quân ta đông quá. Chúng mình không thềm cạy đông bắt nạt ít. Tao « tuyển » Ngân quần và Huệ tai voi thôi.

Bọn nhóc thất vọng:

– Làm chúng ông thử sức toát mồ hôi.

Một đứa phá đám:

– Nói phét, sức mấy có giặc Ô Kê. Giải cho tao đi coi?

Dzũng Đakao gật đầu:

– Ủa, cho tụi mày đi coi. Đi xa chịu không?

Bọn nhóc đang buồn thiu, tươi tỉnh ngay:

– Chịu liền.

Dzũng Đakao dặn dò:

– Tao, Bồn lửa, Chương còm, Tiến gầy, Báu tổ, Ngân quăn, Huệ tai voi và nhóc con Hùng là quân tiên phong. Chúng mày đi theo làm khán giả. Hể bọn tao bị đánh thua hãy làm... Lê Lai cứu chúa nghe?

– Ủa.

– Cấm đánh hôi đấy!

Bọn dũng sĩ... thừa chưa kịp trả lời thì trống vào học đã điểm. Các ông nhãi vội chạy đi xếp hàng vào lớp.

5.

Như thường lệ, chiều nay giấc Ô Kê đóng quân trên vĩa hè. Sòng bài phé ăn thua bằng báo truyện tranh Combat, Wild wild west, Lucky Luke, Ma cà rồng, Rắn hóa con gái... được bày ra để giấc Ô Kê giải trí chờ đợi ô kê Salem, ô kê Coca cola.

Chín Đồ Long rút cây bồi thứ năm, xoa tay thích thú. Bài nó trần xì đôi bồi mặt, nó giả hai đôi, vắt năm cuốn Cô gái tóc rết, hí hửng:

– Thằng nào dám bắt?

Hội Ringo ném luôn năm cuốn Ma dơi hút máu:

– Ông.

Chín Đồ Long hỏi

– Mà xì à?

Hội Ringo lật tẩy:

– Không xì sao dám bắt!

Chín Đồ Long cười toe, cất giọng hát nhái bài «Tình nhớ» mà nó đã nghe suốt ngày ở quán nước Ba Tàu:

– Mình đã có đôi J

Không ngờ nó lại xì

Mình ngỡ nó hai đôi

Không ngờ nó ba con

Sòng bài cười hình hích. Thịnh Salem ngồi dựa lưng vào bờ tường gần đó. Nó ngậm điếu Salem. Cạnh nó, một lon Coca cola đã khai sẵn. Thịnh Salem có ý chờ thẳng nhãi tự xưng là

Dzũng Đakao từ mấy hôm nay, nhưng thằng nhãi không dám lai vãng. Nhớ lại hình ảnh Hội Ringo nhăn nhó lúc bị Dzũng Đakao bẻ quặt tay, Thịnh Salem ức vô cùng. Nó đã coi cộp nhiều phim chưởng, ví mình như tay võ nghệ cao cường, xuất hiện giang hồ không tìm đâu ra đối thủ. Nay bị con nhà Dzũng Đakao qua mặt cái vèo, Thịnh Salem cáu lắm. Thấy Hội Ringo cười, nó càng cáu. Với tay cầm lon Coca cola, Thịnh Salem nốc một hơi cạn rồi liệng cái lon vào giữa sông bài.

– Ê, Hội Rinh gô!

Hội Ringo đứng dậy, bước tới chỗ chủ tướng:

– Gì, mày?

Thịnh Salem nhai nát cái đầu lọc thuốc lá, cắn nhả:

– Sao thằng lỏi không đến?

Hội Ringo mím môi:

– Thằng lỏi nào?

Thịnh Salem co chân đạp trúng cẳng Hội Ringo khiến Hội Ringô lão đảo:

– Thằng Dzũng Đakao!

Hội Ringô cười gượng:

– À, à.... Súc mấy nó dám đến.

Thịnh Salem búng ngón tay cái tách:

– Đến tìm nó.

Hội Ringo nói:

– Tao đến trường Đakao rồi.

– Gặp nó không?

– Trường đông học trò thấy mỗ, tao không dám lại gần.

– Đồ hèn!

– Mà có giỏi đến đi.

– Thách tao à?

Thịnh Salem đứng lên, vươn vai:

– Không hạ nổi thằng Dzũng Đakao, tao thể sẽ... về nhà, « Tiểu ngạo giang hồ » gì mà để hai thằng lỏi át giọng cả bọn?

Nó quát:

– Đẹp hết!

Sòng bài tự động giải tán. Thịnh Salem vuốt tóc:

– Thằng nào dám đến trường Đakao tìm con nhà Dzũng Đakao đâm nó lệch quai hàm thì theo tao. Thằng nào hèn nhất, ở nhà đánh nhau với gián rệp.

Bị chủ tướng khích động, giặc Ô Kê hăng hái tỏ ra can đảm:

– Tao đi.

– Tao nữa.

– Tao đi đầu.

Vậy là đủ mặt giặc Ô Kê, từ Thịnh Salem, Hội Ringo, Tám Django, Chín Đồ Long, Năm Charlot, Tư Batman, Tài Robin, Bảy Wild wild west đến Hòa Hiệp sĩ mù, vui vẻ lên đường. Chúng men theo các vĩa hè, băng qua đường chạy xuống Đakao. Bây giờ, không còn xe ô tô buýt nữa. Nên giặc Ô Kê phải hành quân bằng... lô ca chân. Vừa chạy vừa đi nhanh, chẳng mấy chốc, giặc Ô Kê đã tới đầu phố Đinh Tiên Hoàng. Chủ tướng Thịnh Salem bắt đầu xuống tinh thần « ô kê Salem ». Nó ra lệnh cho thuộc hạ dừng lại. Thịnh Salem bắt đầu hỏi Hội Ringo:

– Sắp bước vô « sào huyệt » Dzũng Đakao chưa?

Hội Ringo đáp:

– Còn một quãng nữa.

Thịnh Salem búng ngón tay tách một cái:

– Vào sân Hoa Lư nghỉ chút xíu đã.

Chín tên giặc vĩa hè băng ngang đường, sang sân vận động Hoa Lư, nơi đây, năm xưa, từng là bãi chiến trường giữa tên đầu bò Quyên Tân Định và Hoa Lư ngũ quái của nó với anh em Dzũng Đakao và đã làm nổi danh Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa.. Thịnh Salem chắc chưa hiểu chuyện này. Nó cũng chưa hề hiểu rằng, trước nó, thằng Quyên Tân Định còn gớm ghiếc hơn nó. Và cũng bị Dzũng Đakao quật ngã. Thịnh Salem đúng là con đế mèn chưa phiêu lưu khỏi cái hang của nó ngày nào. Bọn giặc Ô Kê rất tin tưởng sẽ gặp lại Dzũng Đakao. Hội Ringo phấn khởi nhất. Vì nó nghĩ « quân ta » đông sẽ thắng. Đã là giặc thì giặc nào giặc ấy đều cạy đông hết.

Lúc ấy, sân Hoa Lư vắng hoe. Giặc Ô Kê kéo nhau lên khán đài ngồi chơi. Cột gôn bên trái chúng, thủ môn Chương còm đang rượt bóng với trung phong Bồn lửa. Chỉ có hai thằng. Đứa sút, đứa bắt. Thịnh Salem ngửa mặt. Nó hô hoán:

– Xuống đá banh cho vui.

Chúng nó đi ngang tàng y hệt bọn cao bồi trên màn ảnh. Chương còm trông thấy nhưng vẫn tỉnh bơ. Bồn lửa đã nghe rõ tiếng bước chân giặc Ô Kê, song nó ngỡ tụi nhóc nào đó. Bồn lửa đặt trái bóng ngon lành. Nó chưa kịp lấy đà sút, Hội Ringo đã chạy nhanh, đá mạnh trái bóng. Chương còm «bông nhông» bắt cú đá sệt của Hội Ringo. Giặc Ô Kê vỗ tay:

– Thằng còm bắt gồ quá!

Hội Ringo vỗ vai Bồn lửa:

– Mà đặt trái banh đẹp ghê! Đặt giùm tao trái nữa coi.

Bồn lửa hỏi:

– Ở đâu tới đó?

Hội Ringo nhún vai:

– Saigon.

– Đá hội nào?

– Vĩa hè. Hỏi chi kỹ vậy?

Bồn lửa cười ruồi:

– Tưởng hội nào xuống Đakao đá tranh giải.

Hội Ringo nhéo tai Bồn lửa:

– Thế hả?

Bồn lửa toan trả đũa. Chương còm vội thấy bóng cho bạn và nói:

– Đặt banh giùm ông bạn...

Hội Ringo phưỡn ngực:

– Tao là Rinh gô, Hội Rinh gô!

Chương còm hơi giật mình. Cu cậu vội bình tĩnh:

– Chào bạn Rinh gô, bạn sút ác lắm.

Hội Ringo nhăn mặt:

– Oắt con Mẽ tây cơ, đừng nịnh tao, mày!

Bồn lửa đã mang máng biết bọn nhóc này rồi. Nó đặt trái bóng tử tế. Và mời mọc:

– Mời bạn Rinh gô.

Nhưng Thịnh Salem la lớn:

– Để tao!

Nó thông thả bước gần lại, cúi xuống lượm trái bóng, đứng thẳng, chuyển từ tay trái sang tay phải, mỉm cười:

– « Bắt địa » trái banh này được không?

Chương còm lắc đầu:

– Banh đầu phải của tao.

Thịnh Salem quát:

– Của đứa nào ông cũng vô. Mày biết tao là

ai chưa? Tao là Thịnh Salem. Hề hề, qua « gôn » bên kia đá với tụi tao cho vui.

Chủ tướng quay lưng đá bóng trái bóng sang « gôn » đối diện. Và đám thuộc hạ « bắt cóc » Chương còm, Bồn lừa đổi « gôn ». Chương còm bị Thịnh Salem bắt làm thủ môn. Còn Bồn lừa, đứng sau « gôn » nhật bóng. Bồn lừa, ông lỏi có tài lừa bóng trên sân cỏ và còn dư tài lừa địch thủ. Chính nó đã lừa bọn Lệnh Xé Xác khiến Dương Chí Tôn Thiện Mông Cổ phải quăng kiếm gỗ, thể chăm chỉ học hành, ngoan ngoãn, không chọc chớ, bắt nạt con nít ở cư xá Chu Mạnh Trinh. Nhờ Bồn lừa mà Chương còm dựng nổi « Bình Thiện Mông Cổ đại cáo », nổi tiếng ngang hàng với dũng sĩ Hưng mập miến Phú Nhuận. Bồn lừa đầu chịu đứng « hậu gôn » nhật bóng cho Thịnh Salem mà nó biết chắc là tướng giặc Ô Kê.

Dzũng Đakao tả thật đúng. Bọn giặc Ô Kê thẳng nào thẳng ấy dữ dằn khủng khiếp. Khi không chúng nó kéo nhau xuống vùng Đakao, hằm để mưu tính việc gì. Bồn lừa mở cờ trong bụng: « Chúng ông sắp phát cờ diệt giặc Ô Kê đi

kiếm chúng mày, tự nhiên, chúng mày dẫn xác tới ». Bồn lửa phải nghĩ cách báo tin cho Dzũng Đakao mới được. Nó khen nặng xì:

– Chúng mày đá banh chì một khối.

Và gạ:

– Hai đứa tao theo học hỏi chúng mày, được không?

Thịnh Salem đặc chí:

– Ô Kê. Tụi mày biết ô kê Salem không đã.

Bồn lửa cười:

– Tập thì sẽ biết.

Thịnh Salem ra lệnh ngừng đá bóng. Nó hỏi tên Chương còm, Bồn lửa rồi giới thiệu đàn em Hội Ringo, Chín Đồ Long, Năm Charlot, Tám Django, Tư Batman, Tài Robin, Bầy Wild Wild West, Hòa Hiệp sĩ mù. Con nhà Hòa Hiệp sĩ mù

giả vờ nhắm một mắt lại (mắt bên trái của nó bị chột), nghe ngóng. Năm Charlot trở tài giểu:

– Thấy chưa, hiệp sĩ mù nghe gió đấy!

Hòa Hiệp sĩ mù nói:

– Hai thằng Bồn lửa, Chương còm là đàn em tao nghe.

Chương còm lễ phép:

– Dạ, đại ca Hiệp sĩ mù, ngu đệ tuân lệnh.

Chờ không khí vui vẻ, Bồn lửa khơi chuyện:

– Các đại huynh xuống miền Đakao này vì thích giang hồ hay đi hành hiệp?

Thịnh Salem mắc bẫy:

– Bọn tao đi kiếm anh em thằng oắt tì Dzũng Đakao.

Bồn lửa giả vờ sửng sốt:

78 | Duyên Anh

– Dzũng Đakao!

Thịnh Salem nghiêng rằng:

– Tên ma giáo này đã thách môn phái Ô Kê ta xuống đây giao đấu.

Chương còm đang ngồi, đứng phắt dậy:

– Ngu đệ biết thằng oắt Dzũng Đakao hiện đang ở đâu. Bây giờ, đại huynh cho phép, ngu đệ chạy về dụ nó ra đây để đại huynh trị tội nó.

Thịnh Salem cười ha hả:

– Nên lắm.

Nó bữu môi:

– Mà sức mấy nó dám vác mặt ra, nếu biết giặc Ô Kê chiếm cứ sơn Hoa Lư.

Chương còm dụ khị:

– Ngu đệ rủ nó ra đây đá banh. Nó tưởng bỏ, thế là nó thân bại danh liệt.

Thịnh Salem tin lời Chương còm. Nó bảo Chương còm đi tìm Dzũng Đakao ngay. Bốn lửa tình nguyện ở lại. Giặc Ô Kê hí hửng, nói chuyện om sòm, cười hô hố. Bốn lửa hồi hộp trông chờ Dzũng Đakao. Nó đâu biết Thịnh Salem nhìn trộm nó bằng đôi mắt nghi ngờ.

6.

Thoát khỏi vòng kiểm tỏa của giặc Ô Kê, Chương còm co chân chạy lẹ. Ước gì nó có thuật khinh công. Hôm nay nghỉ lễ, chưa chắc anh em thằng Dzũng Đakao đã chịu nằm xó nhà nghe muỗi kêu vo vo và thạch thùng tặc lưởi. Mà dẫu Dzũng Đakao ở nhà, làm cách nào để kêu đủ « ba quân » kéo gấp tới sân Hoa Lư cùng giặc Ô Kê một phen... sống mái. Nếu không gặp Dzũng Đakao kể như không gặp Huệ tai voi, Ngân quần luôn. Vậy Chương còm phải tính kế lừa chủ tướng Thịnh Salem. Nó đã vào con ngõ nhà Dzũng Đakao.

Nhóc con Hùng đang tập tung dây « lát xô ». Đi xem phim cao bồi, nhóc con Hùng rất mê

những pha cao bồi tung dây bắt ngựa. Nhưng nó thích nhất cảnh hiệp sĩ Zorro tung dây thộp cổ những tên cướp. Ở Hướng Đạo người ta dạy cách tung dây « lát xô ». Nhóc con Hùng, từ mấy bữa nay, đã năn nỉ các anh Huynh trưởng dạy tung dây. Nó ao ước sẽ tung dây giữ chặt một tên giặc Ô Kê để bọn giặc sợ hãi xin hàng. Nhóc con Hùng cầm cái cọc cách nó cả chục thước. Con ông cụp tung dây hoài mà chưa trúng. Vừa khi Chương còm đến, sợi dây của nhóc con Hùng máng vào cái cọc. Nhóc con Hùng khoái chí, giật lia lịa. Nó cười thỏa mãn:

– Ông sẽ trói ghì mày lại, giặc Ô Kê.

Chương còm vỗ tay khen:

– Tuyệt cú mèo!

Nhóc con Hùng quay lại:

– Anh tới lúc nào đó, anh Chương còm?

Chương còm phịa:

– Lâu rồi. Anh đứng xem Hùng trở tài. Giặc Ô Kê đã kéo đến... biên thùỵ Đakao.

Nhóc con Hùng hí hửng:

– Thế thì chúng sẽ biết tài tung dây của em.

Chương còm hỏi:

– Dzũng Đakao đâu?

Nhóc con Hùng chỉ tay vô nhà:

– Đang nằm đọc truyện Con Đế Mèn...

Chương còm vỗ vai nhóc con Hùng:

– Tập tung dây cho cừ đi, lát nữa sẽ gặp giặc Ô Kê.

Nó bước vào nhà. Dzũng Đakao đang cười một mình. Chương còm hắng giọng:

– Đế mèn lên mặt đạo đức mắng đế trũi, hả?

Dzũng Đakao gấp cuốn truyện, ngồi dậy:

84 | Duyên Anh

– Cuốn này xem hoài mà vẫn buồn cười. Thằng cha Tô Hoài viết truyện loài vật hay ba chê.

Nó hát đầu:

– Có chuyện gì vậy, mày?

Chương còm nghiêm mặt:

– Bồn lừa bị cầm tù rồi!

Dzũng Đakao tròn xoe mắt:

– Nó đụng xe, hả?

Chương còm liếm mép:

– Không, giặc Ô Kê giam nó.

Dzũng Đakao mím môi:

– Ở đâu?

Chương còm nhún vai:

– Sân Hoa Lữ.

Nó ngồi xuống tấm ván:

– Chưa đáng ngại vì bọn Ô Kê không biết tao và Bốn lừa là học trò Đakao. Để tao kể đầu đuôi cho mày nghe...

Chương còm thuật xong, Dzũng Đakao xoa tay rồi rút:

– Chiều nay làm quái gì có quân. « Quân ta » đi xi nê, đi xa lộ, đi bơi hết trội rồi.

Chương còm nói:

– Hẹn gặp bọn giặc chiều mai được không?

Dzũng Đakao gật đầu:

– Tốt nhất. Sáng mai đi học, mình hẹn « quân ta », đến chiều sẽ đuổi giặc Ô Kê khỏi đất Đakao.

Chương còm nói bạn:

– Thịnh Salem hơi ngán mày. Nó muốn lừa mày chú cóc dăm... đấu súng tay đôi. Tao sẽ lừa nó.

Dzũng Đakao thắc mắc:

– Rồi làm cách nào Thịnh Salem thả Bồn lửa và mây về?

Chương còm tự tin:

– Bộ mây tưởng hai thằng tao cắc kè lắm à?

Dzũng Đakao đứng dậy:

– Tao và nhóc con Hùng theo mây. Nếu Thịnh Salem dở trò, tao sẽ nhử cho chúng nó đuổi tao để hai thằng mây... vượt ngục.

Chương còm bằng lòng. Lát sau, Dzũng Đakao, Chương còm, nhóc con Hùng trên đường đến sân Hoa Lư. Bọn giặc Ô Kê đã chán đá bóng. Chúng nó ngồi xếp vòng tròn cố tình vây chặt « con tin » Bồn lửa, Thịnh Salem bắt đầu sốt ruột. Nó véo đuôi Bồn lửa, cười hề hề:

– Thằng bạn còm của mây về bú tí mẹ lâu quá sá!

Noi gương chủ tướng, Hội Ringo với tay dứt một sợi tóc của Bốn lửa:

– Nó bắt mình trồng cây trứng cá ở sân banh đây.

Năm Charlot nhìn mái tóc Bốn lửa:

– Ê, sao mày già thế, Bốn lửa? Tóc mày bạc phơ. Để tao nhổ giùm nhé!

Bốn lửa xua tay:

– Cám ơn.

Chín Đồ Long nhăn mặt:

– Ê, Bốn lửa!

Bốn lửa cười:

– Đại ca muốn chỉ bảo ngu đệ điều chi?

Chín Đồ Long gãi đùi soàn soạt:

– Tên này đều hạng nặng.

Bồn lửa chớp mắt:

– Mong được đại ca chỉ giáo.

Chín Đồ Long nhổ bãi nước miếng:

– Mà biết nói láo không? Hề hề, tên mà mà nói láo thì... nhất!

Bồn lửa đưa tay xoa đầu:

– Ngu đệ tên Bồn họ Nguyễn, Nguyễn Văn Bồn. Nhờ có tài lửa banh nên bạn bè âu yếm gọi là Bồn lửa. Ngu đệ không học nghề nói láo. Nói láo có vẻ mất dạy.

Chín Đồ Long gầm lên:

– Mà bảo sư tổ mà mất dạy à?

Bồn lửa đứng dậy thi lễ:

– Đại ca chớ vội nóng giận. Xin dành sức lát nữa ỳnh thằng Dzũng Đakao. Ngu đệ chợt nhớ ra anh em thằng ma giáo này. Nó là xếp nhóc con

vùng Đakao. Chính ngu đệ đã từng bị nó đuổi chạy vắng mất quần xà lỏn.

Tư Batman cười hềnh hệch:

– Rồi mày cưới truông về nhà, hả?

Bồn lửa lắc đầu:

– Ngu đệ bắt chước Tạc giảng, lấy giấy báo quần mà ra về thơ thới hân hoan.

Tài Robin đâm một trái vào không khí.

– Chiều nay mày sẽ được quần giấy báo ra về. Hì hì, quần xà lỏn lột ra, vất đi...

Bọn giặc Ô Kê xúm nhau lại, đê ngấu nghiền Bồn lửa như thể chúng đê con lợn làm thịt. Bồn lửa vùng vẫy. Vô ích. Giặc Ô Kê đã lột quần xà lỏn của Bồn lửa ra. Chúng bắt Bồn lửa nằm ngửa tênh hênh, nắm tay nhau, nhẩy hát y hệt mọi da đen sửa soạn vất dân da trắng vào nồi nước sôi. Giữa lúc kinh hoàng của Bồn lửa thì Chương còm dẫn xác lại. Ở một góc tường ngoài sân, anh

em Dzũng Đakao đang rướn chân quan sát tình hình.

Thịnh Salem thấy Chương còn giữ lời hứa, vội ngưng trò chơi mọi da đen của đồng bọn. Nó bước gần Bốn lửa, níu tay thẳng này, kéo đứng lên. Và nói:

– Đùa tí. Mặc quần vô đi!

Rồi hỏi Chương còn:

– Sao, thẳng ma giáo Dzũng Đakao đâu?

Chương còn trở tài phịa:

– Ba má nó đi vắng, nó phải ở nhà trông nhà. Ngu đệ nói sùi bọt mép mà nó vẫn cứ lắc đầu. Ngu đệ hẹn nó chiều mai, lúc bốn giờ. Nó bằng lòng. Nếu chiều mai nó không ra, ngu đệ sẽ dẫn đại ca đến nhà nó thộp cổ nó. Ngu đệ từng bị anh em thẳng Dzũng Đakao bắt nạt. Nay các đại ca kéo quân tới hỏi tội nó, ngu đệ nhất định theo phe Ô Kê.

Thịnh Salem xoa đầu Chương còm:

– Chắc chắn chiều mai thằng Dzũng Đakao ra đây chứ?

Chương còm búng ngón tay cam kết:

– Nó mê đá banh lắm.

Thịnh Salem nói:

– Xuống Đakao xa thấy mồ, tốn tiền uống nước quá sá. Nhưng mai tao có mặt tại sân Hoa Lư từ ba giờ. Tao sẽ dứt hết tóc thằng Dzũng Đakao.

Thịnh Salem nheo mắt:

– Tụi nó đông không?

Chương còm suy nghĩ giây lát:

– Chùng tám đứa ồm đỏi à... Đại ca thở khói thuốc lá là chúng nó đủ khiếp vía rồi.

Thịnh Salem sung sướng. Nó thổ lộ tâm can:

– Tao tưởng mày dọt. Nếu mày dọt, tụi tao sẽ bắt thằng Bồn lửa mang đi làm tù binh. Hì hì, tao khoái hai thằng mày.

Nó móc túi lôi ra gói Salem, vỗ nhẹ thò ra hai cái đầu lọc trắng hếu, mời Chương còm và Bồn lửa. Hai ông nhãi đành phải rút. Thịnh Salem quẹt diêm, bắt Chương còm và Bồn lửa mỗi lửa. Hai ông nhãi ho sặc sụa, nước mắt, nước mũi chảy nhễ nhãi. Giặc Ô Kê vỗ tay cười vui vẻ. Thịnh Salem tuyên bố:

– Hai thằng này được kết nạp vào giặc ô Kê. Từ nay ô kê Salem lính Mỹ lấy thuốc Salem mà hút. Ô kê?

Chương còm quẹt mắt:

– Ô kê.

Bồn lửa hét lớn:

– Ô kê Salem!

Giặc Ô Kê chia tay Bồn lửa, Chương còm. Chúng rút khỏi sân Hoa Lư, hẹn chiều mai sẽ xuất hiện. Chờ chúng đi xa, Bồn lửa giậm chân, nghiêng rằng:

– Mai ông sẽ lột hết quần xà lỏn của chúng mày!

Chương còm nắm tay bạn:

– Chuẩn lẹ, Dzũng Đakao đợi mình ngoài kia.

7.

Dzũng đakao đứng trên ghế đá dưới gốc cây điệp cuối sân trường. Bọn nhãi tình nguyện đi diệt giặc Ô Kê bữa nọ, lại bu kín quanh nó. Bàn tay nắm chắc, cánh tay giơ cao, giọng nói oang oang và những sợi tóc phất phơ bay trong gió sớm. Dzũng Đakao trông giống một nhân vật nhóc con lịch sử. Nó giậm chân trên ghế:

– Giặc Ô Kê đã xâm lăng vùng Đakao, chúng mày biết chưa?

Bọn nhãi nhao nhao trả lời:

– Chưa.

Một đứa hỏi:

– Nó xâm lăng hồi nào?

Dzũng Đakao đáp:

– Chiều qua. Bồn lửa và Chương còm bị giặc Ô Kê cầm tù.

Bọn nhãi ào ào nói:

– Xuất quân đuổi giặc Ô Kê lẹ lên!

Bồn lửa rẽ đám đông, nhảy phóc lên ghế, đứng cạnh Dzũng Đakao:

– Giặc Ô Kê lợi hại lắm, không phải trò đùa. Ngay tao mà còn bị chúng bắt giam, nhổ tóc, bẹo tai, lột quần xà lỏn. Giặc Ô Kê đánh thật mà lại đánh đau chứ không đánh giả vờ đâu. Tao sợ chúng nó đánh đau, tội mày khóc nên nói trước để chúng mày hay, đứa nào sợ thì chiều nay cứ việc ngồi im trên khán đài sân Hoa Lư mà coi.

Bọn nhãi biểu lộ chí khí:

– Đến Tết chúng ông mới sợ. Giặc Ô Kê dám bén mảng tới đây, cần cho chúng nó bài học... lịch sử!

Bồn lửa chụm hai tay đưa lên miệng:

– Ngân quần đâu?

Ngân quần la lớn:

– Có mặt.

Bồn lửa trêu ông nhóc:

– Mày muốn hàng giặc Ô Kê, hả?

Ngân quần nghênh cổ, hách dịch:

– Sức mấy.

Huệ tai voi cũng hét bự:

– Huệ không thèm hàng,

Nhóc con Hùng cảm khái:

– Hàng giặc Ô Kê thì còn đâu danh tiếng các dũng sĩ Đakao!

Vậy là đoàn quân “ra sa trường” Hoa Lư tiêu diệt giặc Ô Kê, chiều nay, gồm có Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Huệ tai voi, Báu tổ, Ngân quần, nhóc con Hùng, Tiến gậy và Hưng mập, Chương còm sẽ xuống Phú Nhuận “bốc” dũng sĩ Phú Nhuận. Chín dũng sĩ này được coi như đạo quân chủ lực. Còn các dũng sĩ... trừ bị hay phòng hờ chỉ đi xem... chiến tranh. Bồn lửa nghĩ tới Tài Robin, một trong những tên giặc Ô Kê, đầu tên cái trò lột quần xà lỏn của nó khiến nó bị đóng xi-nê- mát-cốp cho hãng Toho, nó cáu sườn không thể tả nổi. Chắc chắn, Bồn lửa sẽ chế ra một trò trả đũa Tài Robin. Bồn lửa vung tay hỏi:

– Cả nước ỳnh giặc nhé?

Bọn nhóc đồng thanh hô vang:

– Ủa.

Dzũng Đakao đẩy Bồn lửa xuống, Nó truyền... hịch:

– Giặc Ô Kê làm người ngoại quốc khinh bỉ dân tộc Việt Nam. Phải đánh tan giặc Ô Kê. Tan học, chúng mày về ăn cơm lệ rồi tìm cách đến trường sớm. Tao sẽ dẫn đi đánh giặc Ô Kê. Đứa nào đến muộn, đừng hòng coi thằng Hòa Hiệp sĩ mù “nghe gió múa kiếm”. Chúng nó gồm ghieếc lắm nhưng “quân ta” sẽ dẹp tan... Giặc Ô Kê đừng hòng trở về khi nó dám giẫm chân lên đất Đakao...

Bài hịch của Dzũng Đakao chưa dứt thì trống trường đã điểm. Bọn nhóc chạy vội, xếp hàng vào lớp. Những ông nhóc thích nói lớn, cười to ngoài sân, bây giờ ngồi im phăng phắc trong lớp học. Thầy giáo dở sổ gọi tên. Xong, thầy khen:

– Các con ngoan ngoãn, thầy mừng. Thường, hễ sau dịp lễ, thể nào cũng có vài trò nghỉ thêm. Lớp này, thầy chú ý từ đầu niên học, các con đi học đều đặn.

Thầy gấp sổ điểm danh lại, bước tới bảng đen, viết hàng chữ Công Dân Giáo Dục học ôn. Thầy về bàn, tháo kính trắng đặt lên cuốn sách dày

cộm rồi rút khăn lau nhẹ hai bên mắt. Lớp học im lặng. Con ruồi bay qua cũng có thể nghe tiếng vo ve. Bên ngoài cửa sổ, một con chim khuyen từ đâu tới, đậu trên cành me, hót lạnh lót song chẳng quyến rũ nổi đôi mắt ông nhóc nào.

– Hôm qua, thầy gặp nhiều chuyện buồn ở ngoài phố. Thầy gặp một người phu xích lô đậu xe bên lề đường và vén quần tiểu tiện vào cột đèn. Một người ngoại quốc cầm máy quay phim quay cảnh này. Về nước, người ngoại quốc chiếu phim cho bạn bè họ coi, họ sẽ bảo người Việt Nam vô giáo dục. Dân tộc Việt Nam chúng ta bị coi rẻ qua hình ảnh một người Việt Nam đái bậy giữa thành phố. Các con hãy nhớ bài học này: Không nên đái bậy ngoài phố, dù là phố vắng. Một công dân đái bậy là một công dân vô giáo dục, công dân này làm nhục dân tộc.

Thầy ngừng lại nghỉ mệt. Đoạn thầy tiếp:

– Người phu xích lô đáng tha thứ vì ông ta ngu dốt và xã hội không mở những lớp học đại chúng giáo dục công dân. Thầy đã thấy cả những

người ăn mặc bánh bao, đi xe hơi, mặt mũi khôi ngô mà cũng làm công việc vô giáo dục của những người vô học. Chiều qua, thầy đứng giữa quảng đường Nguyễn Đình Chiểu, Tân Định. Đường một chiều. Bàng cấm dựng từ bốn năm nay. Thế mà những người sử dụng công lộ, đủ hạng, vẫn chạy xe ngược chiều. Không có cảnh sát canh chừng, họ tươi cười phóng tưới. Có cảnh sát thì vội xuống xe, len lén dắt. Bị cảnh sát thổi còi, van xin thật là khổ sở. Đây là những công dân không tôn trọng pháp luật. Luật pháp, dù chỉ là luật đi đường, người công dân tốt phải tuân theo. Vi phạm luật đi đường, sẽ vi phạm luật cấm giết người. Ai cũng nấy nê luật đi đường không đáng kể thì làm sao cảnh sát duy trì được an ninh, trật tự công cộng?

Thầy thở dài:

– Nước này, người lớn đã đánh mất hết liêm sỉ. Các con phải học tập liêm sỉ. Một nước chỉ rất công dân vô liêm sỉ thì nước đó bị xóa bỏ trên bản đồ thế giới. Các con phải làm cho tổ quốc

hãnh diện, phải luôn luôn nhớ chuyện em bé thành Padoue.

Dzũng Đakao đứng dậy:

– Thưa thầy...

Thầy âu yếm:

– Gì đó con, Dzũng?

Dzũng Đakao khoanh tay:

– Bữa nọ thầy nói về những thằng bé ngửa tay xin kẹo, thuốc lá của lính Mỹ. Nếu chúng con gặp chúng nó, chúng con sẽ phải làm sao để chúng thôi xin kẹo, thuốc lá Mỹ?

Thầy mỉm cười:

– Con đã gặp những thằng bé bất hạnh ấy hử, Dũng?

Dzũng Đakao lễ phép:

– Thưa thầy, vâng ạ

Nó thuật lại buổi chiều trên vỉa hè Sài Gòn, anh em nó đụng độ giặc Ô Kê! Dzũng Đakao tả không thiếu một chi tiết. Nó nói tại nó trả lại kẹo người lính Mỹ nên đã bị giặc Ô Kê dọa đánh. Dzũng Đakao dùng kế thoát khỏi sào huyệt, hện giặc Ô Kê tới trường. Chúng nó đã tới, đã bắt nạt Chương còm, Bồn lửa. Dzũng Đakao chỉ giấu thầy cái hện chiều nay tại sân Hoa Lư.

Thầy nói:

– Việc đó, các con không thể làm được.

Thầy lắc đầu:

– Chiến tranh làm đổ vỡ nhà cửa và làm đổ vỡ luôn cả tâm hồn con người. Hết chiến tranh, những thằng bé bất hạnh ấy sẽ không còn làm nhục quê hương nữa.

Thầy chột ngở ngàng vì câu nói của mình. Thầy quên rằng thầy đang dạy dỗ đám học trò tiểu học.

– Nếu gặp chúng nó, các con hãy thương nó, nói cho chúng nó biết điều hay lẽ phải.

Dzũng Đakao hỏi:

– Thưa thầy, nhờ chúng nó đánh chúng con thì sao ạ?

Thầy bữu môi thương yêu:

– Thì các con chạy.

Dzũng Đakao ngồi xuống. Lòng nó ngổn ngang những thắc mắc. Thầy đâu biết rõ bọn giặc Ô Kê. Thầy nhân từ quá.

– Còn ai muốn hỏi gì không?

Chương còm giơ tay. Thầy cho Chương còm đứng dậy. Chương còm khoanh tay, nói:

– Thưa thầy, những thằng mất dạy phải đánh chúng nó thật đau, cho chúng nó sợ mình rồi nói gì chúng nó cũng nghe. Nếu chúng con đánh chúng nó rồi khuyên chúng nó ngoan ngoãn, có lỗi gì không ạ?

Thầy khẽ lắc đầu:

– Người ta đánh nhau vì thù oán nhau. Các con chẳng nên tập thù oán.

Chương còm nhăn nhó:

– Thưa thầy, chúng con thương chúng nó.

Huệ tai voi quên không xin phép thầy đứng dậy:

– Thưa thầy, tại nó làm người ngoại quốc khinh bỉ dân tộc ta.

Thầy vẫy tay bắt Chương còm và Huệ tai voi ngồi xuống. Thầy lại rút khăn thấm mắt. Giọng thầy nhỏ đi như chìm vào nỗi cảm xúc:

– Các con, thầy hãnh diện vì các con. Hãy làm bổn phận của mình. Hãy làm điều phải, các con sẽ không sợ hối hận. Bây giờ, mỗi người viết một trang giấy nộp ngay cho thầy.

Thầy hỏi:

– Giấy bút sẵn sàng chưa?

Tiếng mở cặp, mở vở, xé giấy ồn ào giấy lát.
Rồi cả lớp trả lời:

– Thưa thầy xong rồi ạ!

Thầy đọc:

– Tôi sẽ làm một điều gì để người ngoại quốc
kính trọng dân tộc Việt Nam của tôi.

Chép xong đầu bài thực hành công dân giáo
dục, cả lớp cảm cúi làm. Thầy ngồi nhìn xuống
lớp học. Mái tóc hoa râm của thầy như muốn
xanh tươi màu cỏ non tháng giêng khi thầy gặp
những đứa học trò của mình ngậm bút suy nghĩ.
Con chim khuyên đậu trên cành me ngoài cửa sổ
chưa chịu bay đi. Tiếng hót của nó mỗi lúc một
thiết tha. Thầy giáo già đang nhìn tương lai đẹp
của đám học trò con nít bước đều trên những
trang giấy trắng muốt.

8.

Giấc ô kê đã đến! Hội Ringo, Thịnh Sa-lem, Chín Đồ Long, Năm Charlot, Tám Django, Tư Batman, Tài Robin, Bảy Wild wild west, Hòa Hiệp sĩ mù đã đến. Chúng đã đến như một đoàn cải lương lưu diễn gồm toàn kép hề. Y phục của chúng na ná những cái tên chúng chọn lựa. Hội Ringo mặc quần cao bồi màu xanh bó chặt lấy đùi. Lưng nó đeo cái dây lưng to tướng. Bên hông, khẩu súng giả đeo kè kè, Tám Django lăm lăm lý lý chẳng khác gì anh chàng Franco Néro. Nó xoay đầu cái thùng sữa, bỏ đá vào, buộc dây kéo cơ hồ Django kéo cái hòm đựng súng máy. Tư Batman vận bộ quần áo người dơi, Tài Robin đeo kính da. Hai thằng này rõ ràng là Batman và Robin Giao chỉ! Bảy Wild wild west đội cái mũ phở. Ý hẩn nó bắt chước Jim West.

Năm Charlot cầm cây ba toong, quần ống rộng thênh thang. Chín Đồ Long mang thanh đao gỗ sau lưng. Trông nó giống hiệp sĩ cải lương, trước khi rút đao phải “dzô” vài câu vọng cổ mùi mẫn có bật đèn đỏ, vỗ tay ào ào. Hòa Hiệp sĩ mù cắt miếng bìa màu hình tròn và dùng băng keo dán chéo. Thế là con mắt chột của nó... mù hẳn. Nó khoái sắm vai độc nhỡn hiệp sĩ. Hòa Hiệp sĩ mù sử dụng khúc cây ngắn, nhỏ. Đặc biệt nhất vẫn là Thịnh Salem, vì thằng này đóng lon... chủ tướng. Thịnh Salem không chịu “trình diễn” quần áo. Nó chỉ cầm một lon coca cola khui sẵn. Và miệng luôn luôn ngâm điệu Salem.

Bọn giặc đứng nghênh ngang gần khán đài. Sớm hơn chúng nửa tiếng, quân Đakao đã có mặt tại đây. Trên khán đài, bọn nhóc ngồi nói chuyện huyền thuyên. Thịnh Salem không thể ngờ bọn nhóc này là quân trừ bị tức phòng hờ của đạo quân diệt giặc Ô Kê. Dưới khán đài kín đáo, chín dũng sĩ Đakao, Phú Nhuận im lặng... phục kích, Thịnh Salem thọc hai tay vào túi quần, nhìn lên khán đài, hách dịch:

– Ê, tụi mày thấy thằng ma giáo Dzũng Đakao ra đây chưa?

Bọn nhóc lắc đầu. Thịnh Salem hỏi:

– Biết thằng Chương còn không?

Bọn nhóc vẫn lắc đầu. Thịnh Salem chửi thề loạn xạ ngẫu. Nó nhổ cái đầu lọc, rút điều thuốc mới cắm lên môi. Thịnh Salem búng ngón tay. Hội Ringo móc diêm, quẹt lửa cho chủ tướng mỗi thuốc. Thịnh Salem nhả khói ra mũi. Nó giậm chân thành thịnh:

– Mẹ cóc cộ, thằng Còm lừa mình chẳng?

Hòa Hiệp sĩ mù ngược một mắt lên bầu trời đầy nắng:

– Súc mầy.

Thịnh Salem nổi giận:

– Sao nó chưa ra trình diện tao?

Hội Ringo xoa dịu chủ tướng:

– Chắc nó còn mãi bú tí mẹ.

Tư Batman đi đi lại lại, hai tay vung vẩy, ra cái điệu nóng ruột:

– Bồn lửa, thằng oắt này bận việc gì?

Năm Charlot vung cây ba toong:

– Nó đang đến chợ trời mua cái quần xà lỏn da!

Giặc Ô Kê cười thích thú. Quân trừ bị Đakao nhìn bọn giặc diễn trò “văn nghệ tạp lục”, muốn cười quá mà sợ hỏng kế hoạch của Dzũng Đakao, nên đành ngồi im. Thằng nọ ngó thằng kia cố giữ kín bí mật... quân sự. Hội Ringo rút súng, quay biểu diễn. Nó ngược lên khán đài, hỏi trống không:

– Nghề chứ?

Một tên lính trừ bị của Dzũng Đakao nhanh miệng:

– Gồ lằm.

Hội Ringo hát đầu:

– Vỗ tay hoan hô tao đi! Tao là Hội Ringo nghe, bọn nhãi Mẽ tây cơ.

Bọn nhóc Đakao vỗ tay rào rào. Bầy Wild wild west tức khí:

– Rình gô thua xa Djim oét. Coi tao biểu diễn

Bầy Wild wild west lật cái mũ phở, tung cao. Rồi đứng canh cho cái mũ rơi trúng xuống đầu mình. Nó bắn đạn mồm “eng eng” và ngã lăn ba vòng, đứng dậy thật nhanh, lại tung cao mũ, dùng đầu hứng. Rồi móc túi lôi gói thuốc Salem, rút một điếu, quẹt diêm mỗi thuốc. Bọn nhóc Đakao phục sát đất. Giặc Ô Kê nhiều tài mọn ghê. Tư Batman nhai kẹo cao su, thổi bong bóng lớn. Tài Robin lấy mẫu gạch tròn làm hòn bi, bắn vỡ bong bóng trên miệng Tư Batman. Chín Đồ Long với tay sau lưng, lấy thanh đao gỗ, múa loạn. Hòa Hiệp sĩ mù giả bộ nghe gió, đứng thủ thế rất... buồn cười. Thịnh Salem lại thổi bắn cái đầu lọc:

– Nó cho mình ăn cà ri thả rồi! Bắt được thằng oắt Chương còm, phải thả kiến lửa chui vào mũi nó.

Tám Django nghiêng rằng:

– Còn thằng Bốn lửa thì bắt nó ăn hai ổ bánh mì.

Thịnh Salem mím môi:

– Ông đã nghi hai thằng oắt. Lúc đầu tao hỏi thằng Dzũng Đakao, ông oắt Bốn lửa giả đồ ngạc nhiên, sau nó nói Dzũng Đakao sắp sòng vùng này. Tao sợ chúng nó xí gạt mình, lửa mình vô đây, chúng nó bao vây mình.

Thịnh Salem đá trúng hông Hội Ringo:

– Trường Đakao đông không mày?

Hội Ringo ba hoa:

– Toàn lỏi tì à...

Thịnh Salem nhấp một ngụm coca cola:

– Chắc hả?

Hội Ringo gật đầu:

– Trăm phần trăm.

Chủ tướng giặc Ô Kê khiêu khích quân trừ bị Đakao:

– Ê, tụi bay học trường... guốc Đakao hay trường nhà may Đakao hay trường chiếu bóng Ca xi nô Đakao vậy cà?

Một ông nhóc đứng dậy:

– Tao học trường Đakao. Chúng tao là học trò.

Năm Charlot giễu:

– *Học trò ăn vụng cá kho*

Thầy đồ bắt được bỏ tro lên đầu.

Chín Đồ Long vung đao:

– Bọn mày ăn vụng cá kho kỹ đấy nhé! Biết tên ma giáo Dzũng Đakao trốn đâu không?

Ông nhóc hình hình mũi:

– Biết chứ. Nghe nói Dzũng Đakao mua nhiều dây thùng lằm. Biết nó dùng dây thùng để làm gì chưa?

Tám Django lồng lộn:

– Để làm gì?

Ông nhóc cười:

– Để trói lũ giặc Ô Kê!

Thịnh Salem ức quá, hét lớn:

– Bọn ông là giặc Ô Kê nè...

Ông nhóc bình tĩnh:

– Vậy sửa soạn chịu trói đi.

Vừa khi đó, một cú đá bóng của Chương còm, trái bóng xé không khí bay ra giữa sân cỏ. Giặc Ô Kê hoảng hốt. Hội Ringo la lối:

– Thằng Chương còm đã xuất hiện.

Ông nhóc nheo mắt:

– Nó là bọn Dzũng Đakao. Chúng mày sắp bị trói rồi, hàng đi!

Thịnh Salem chìa khuỷu tay:

– Tết Ma rốc chúng ông mới hàng.

Thịnh Salem ra lệnh chuyển quân chạy sang một cột “gôn”. Chín dũng sĩ Đakao và Phú Nhuận đã chui khỏi chỗ nấp, hiên ngang tiến vào bãi chiến trường như lần dẹp Quyên Tân định, như lần hạ Thiện Mông Cổ, như lần chinh phục Bill, Jimmy, Jack, John để tập Mơ Thành Người Quang Trung. Dzũng Đakao, hôm nay, trông dễ thương y hệt hôm nào đó, trong vườn cam Ban Mê Thuật, tranh tài với hiệp sĩ rừng xanh Y Pàm và chiến thắng giặc khỉ. Cả chín dũng sĩ cùng

mặc quần xoóc xanh, áo sơ mi trắng ngắn tay. Trừ Hưng mập, còn thì trên miệng túi áo của các dũng sĩ đều may phù hiệu Trường Đakao. Dzũng Đakao đi trước. Tóc nó tung bay theo gió. Quân trừ bị ngồi ở khán đài vỗ tay, giậm chân khích lệ. Có đứa thổi tu hít. Có đứa thủ sẵn trong túi cái-kèn-gọi-lính bằng ni lông, toe toe toe inh ỏi. Nhóc con Hùng nhộn nhất. Nó đeo cuộn dây ngang lưng, giống dân chăn bò ghê. Nhóc con Hùng nhất định tung dây bắt sống một tên giặc Ô Kê. Dzũng Đakao đã vẫy tay cho anh em đứng lại giữa sân. Nó chụm hai tay đưa lên miệng bắn tin sang phía giặc:

– Thịnh Salem, anh em chúng tao đến gặp chúng mày xem chúng mày muốn gì.

Thịnh Salem gầm lên:

– Muốn mày lạy chúng tao.

Dzũng Đakao nói:

– Thì mày phải bắt tao lạy.

Thịnh Salem cười ha hả:

– Là cái chắc.

Thịnh Salem xua quân chạy lên. Chín dũng sĩ quây thành vòng tròn dựa lưng vào nhau. Giặc Ô Kê không dám đánh cận chiến ngay. Chúng vây quanh chín dũng sĩ. Bây giờ, tận mắt nom rõ y phục lỗ lã của đám giặc vừa hè, dũng sĩ Đakao cười thích thú. Bồn lửa xỏ ngọt Tư Batman:

– Này, người dơi, bộ đồ của bạn “ô kê Salem” ở thùng rác nào ra thế?

Tư Batman trừng mắt:

– Hôm nay vô được mày, đừng hòng về nhà vét cơm nguội, oắt con.

Hưng mập lè lưỡi:

– Bọn mày hát xiệc, hát cải lương hay ở ban tạp lục Tùng Lâm?

Hòa Hiệp sĩ mù múa... ống sáo:

– Thằng heo mập, tao sẽ chọc thủng cái thùng nước lèo à...

Hung mập run rẩy:

– Eo ơi, ông hiệp sĩ mù tái xuất giang hồ!

Chương còm chọc Tám Django:

– Ê, Dzăng gô, thùng của mày đựng coca cola “ô kê” được hay rác rưởi, hả?

Tám Django trả miếng:

– Sắp đựng đầu mày đó.

Hội Ringo múa súng thị uy. Ngân quần bèn rút khẩu ” ru lô” má nó mua ở Nhật Bản về cho nó biểu diễn. Ngân quần múa chuyển tay rồi tung súng, đá cầu, đỡ lấy, múa thêm một chập. Nó nhìn Hội Ringo:

– Tao bắn nhanh hơn cả thằng Luých-ky Luých. Mày mới là Rinh gô thì đã tới đâu. Ra kia, tao với mày đấu tay đôi, “bắn chậm thì chết” nghe, giặc Ô Kê!

Ngân quần phóng ra. Hội Ringo đuổi theo.
Chương còm nháy mắt:

– Người dơi và chú nhãi Rô bin thử tài “ô kê Salem” tí chẳng?

Nó dờn anh em. Tài Robin và Tư Batman “Bát mán Bạt mán... “bám sát Chương còm. Bốn lửa “ngả bàn đèn”, lăn nhiều vòng rồi đứng dậy chạy nổi gót Chương còm. Hưng mập cời phăng áo vắt xuống sân cỏ, vỗ bụng bành bạch:

– Ông một mắt ra đây!

Hòa Hiệp sĩ mù bấu môi:

– Hạ mày, ông bịt cả hai mắt.

Báu tồ, thành linh, nhào tới đá Chín Long một cái. Thế là hai đứa quần thảo liền. Huệ tai voi phưỡn ngực:

– Thằng Ô Kê nào dám sờ vào lưng tao?

Tám Django buông sợi dây kéo thùng gỗ,

móc trái táo ăn dở, gặm một miếng, nhai nhồm nhoàm:

– Sao lại sờ vào lưng mày, đâm gậy cổ mày ấy chứ.

Huệ tai voi đã cầm sẵn hòn bi ve. Nó bắn trúng cằm Tám Django. Thằng này đau điếng, rớt cả táo. Và nó lùi vài bước để chạy lên, đá song phi, Huệ tai voi nhích người né. Tiến gậy xáp vô đánh Năm Charlot. Còn nhóc con Hùng xí thằng Bầy Wild wild west. Thịnh Salem rất xứng đáng làm chủ tướng giặc Ô Kê. Nó thản nhiên hút thuốc lá, nhả khói. Thịnh Salem khen Dzũng Đakao:

– Quân mày nghề đó.

Dzũng Đakao nói:

– Tao không có quân. Đó là bạn tao. Chúng tao không phải giặc như chúng mày.

Thịnh Salem ngậm chặt cái đầu lọc tiếng nói của nó luôn qua kẽ răng:

– Hít hết điếu này, tao sẽ bắt mày lạy tao.

Dzũng Đakao đưa tay vuốt tóc:

– Thế hả?

9.

Cuộc chiến tranh của nhóc con nào trên thế giới, cũng chỉ là cuộc chiến tranh vui nhộn. Bởi vì không có súng đạn và chẳng gây chết chóc, đau khổ. Ai dám ngờ Thịnh Salem đang phì phèo điều thuốc lá là chủ tướng giặc Ô Kê, và Dzũng Đakao là hiệp sĩ trên đường diệt giặc Ô Kê, thứ giặc, theo thầy giáo nó nói, đã làm người ngoại quốc khinh thường dân tộc Việt Nam. Thịnh Salem đã lỏng lẻo muốn gặp Dzũng Đakao. Bây giờ, gặp nhau, cơn thịnh nộ của nó lắng xuống. Hai đứa đứng cách xa nên không cần thủ thế. Ở khán đài, quân phòng hờ Đakao cổ vũ:

– Dzũng Đakao! Dzũng Đakao!

– Dẹp tan Ô Kê! Dẹp tan Ô Kê!

Thịnh Salem nao núng:

– Bên mày đông quá.

Dzũng Đakao nói:

– Tụi nó đi coi. Chúng tao không thích cạy
đông bắt nạt, không thích đánh lén.

Thịnh Salem nhún vai:

– Anh hùng mã thượng.

Nó móc gói Salem thấy cho Dzũng Đakao:

– Hút một điếu.

Dzũng Đakao thấy trả lại:

– Còn bé không nên hút thuốc. Nhỡ nghiện,
tiền đâu mua?

Thịnh Salem cười hể hể:

– Thì theo tao đi... ô kê Salem.

Dzũng Đakao chấp tay trước ngực:

– Mày không xấu hổ à?

Thịnh Salem thối mạnh mẩu thuốc đang cháy:

– Tiểu tử hôi thối, cầm miệng lại!

Dzũng Đakao buông thông hai tay:

– Bắt mày dễ ợt, tao muốn mày hiểu rằng đến vùng Đakao hỗn láo không phải dễ. Những đứa mất dạy như chúng mày, đến đâu cũng bị ghét bỏ. Có tài ô kê gì, hãy dỡ ra!

Dzũng Đakao bắt chước giặc Ô Kê, gãi gáy, cúi đầu, chìa tay xin xỏ:

– Ô kê Salem?

Thịnh Salem đã rút sợi dây da to tướng khỏi lưng. Nó quất veo veo, Dzũng Đakao trêu tức:

– Tốt, lát nữa trói mày bằng sợi dây da của mày.

Vậy là kỳ phùng đã ra tay với địch thủ. Quân phòng hờ cưỡng lệnh Dzũng Đakao, tràn xuống sân cỏ. Nắng ngập mênh mông. Nắng làm xanh cuộc chiến. Ngân quần có vẻ khinh thường Hội Ringo. Nó vừa chiến đấu vừa giễu.

– Nè, Rinh gô, sao mày không cưới ngựa ni lông, hả?

Hội Ringo thở giọng kiếm hiệp:

– Súc sinh, tên mày kêu chi?

Ngân quần xỏ ngọt:

– Tao là papa Rinh gô.

Hội Ringo hà hơi vào nắm đấm:

– Hội Rinh gô này thể sẽ đấm sái quai hàm papa Rinh gô.

Ngân quần ôm bụng cười. Hội Rinh gô ngạc nhiên:

– Súc sinh, cười chi vậy?

Ngân quần nghiêm mặt:

– Đồ bất hiếu. Mày dám đâm sái quai hàm ba mày, lại còn bảo ba mày là súc sinh. Hề hề, papa Rinh gô là ba thằng Rinh gô. Tao là ba mày.

Hội Ringo ngu dốt, bị Ngân quần chơi xỏ, ức quá, chửi thề om sòm. Nó tung người đập Ngân quần. Con nhà Ngân quần lùi về phía sau rồi chạy. Hội Ringo tưởng Ngân quần sợ hãi, đuổi theo. Ngân quần chạy thật nhanh. Hội Ringo cũng chạy nhanh. Dũng sĩ Đakao cố tình làm tên giặc Ô Kê thấm mệt. Nhử Hội Ringo ra một chỗ thật xa, Ngân quần dừng lại. Nó thọc tay vào túi quần và rút vôi. Hội Ringo không thể hiểu trong nắm tay Ngân quần có gì.

– Thằng tóc quần Ma rốc lai Mỹ đen kia, bộ sợ hãi thì lạy tao đi chứ? Chạy có cờ hoài...

Ngân quần nheo mắt:

– Rồi, tao tặng mày ngón võ này...

Nó bước gần, đối diện Hội Ringo;

– Đỡ lấy!

Hội Ringo giơ tay đỡ lấy trái đấm. Nhưng trái đấm chỉ là nắm bột trúng mặt nó. Hội Ringo bị tối mắt.

– Bột mì ngon lắm cơ. Ăn nữa nhé!

Ngân quần móc túi quần tung thêm vài nắm bột. Hội Ringo xoa mặt lia lịa. Ngân quần đến đứng sau lưng tên giặc Ô Kê mà nó chẳng hay. Dũng sĩ Đakao “xin bát cơm nguội”, Hội Ringo ngã sấp mặt xuống sân cỏ. Nó vừa kịp đứng dậy thì Ngân quần đã “xin bát cơm nguội” thứ hai. Hội Ringo ngã sấp cú nữa. Lần này, tên giặc nằm hết cửa quây. Dũng sĩ Đakao nhanh nhẹn lấy sợi dây mang sẵn theo, kéo hai tay tên giặc về phía sau lưng, trói chặt. Rồi nó dùng sợi dây dài, ngồi cách xa Hội Ringo y hệt bà đầm dẫn tô tô đi chơi. Tô tô Hội Ringo đang bị sặc bột. Ngân quần trêu kẻ thất thế:

– Lát nữa sẽ cho mày uống nước xá xị con cộp.

Ngân quần khoái chí giật giật sợi dây. Nó đưa mắt quan sát chiến trường. Chương còm và Bồn lửa đang áp đảo Batman và Robin. Batman và Robin nào có ra cái thớ gì đối với những đứa trẻ Việt Nam biết Mơ Thành Người Quang Trung. Quang Trung là nhất thế giới. Đã phục Quang Trung thì không còn phục bất cứ một người ngoại quốc nào, thì không sợ hãi một người ngoại quốc nào. Và thấy mình hãnh diện làm người Việt Nam. Chương còm đá trúng cằm Tư Batman một cái, dọa dẫm:

– Bát man và Rô bin trên đài truyền hình Mỹ, gặp những thằng hạng bét nên bị bắt mới thoát thân. Hể gặp chúng tao là bị trói chặt chân tay, hết cựa quậy.

Tài Robin phì nước miếng:

– Đồ ba xạo.

Bồn lửa, bắt chọt, thét lớn:

– Đừng đấm sau lưng nó.

Tài Robin quay lại. Bồn lửa đá nó một cú đích đáng vào mông.

– Đâu thêm ba xạo, Rô bin.

Nó lắc đầu:

– Thằng Dzũng Đakao trộ chúng tao ghê quá. Tưởng giấc Ô Kê mạnh hơn giấc Mông Cổ, nào dè toàn bọn cặc kẹ.

Tài Robin và Tư Batman tức hộc kẹo... suynh gum, lao vào đối thủ như hai con bò mộng. Chương còm và Bồn lửa được dịp bắt chước những tay đấu bò trên màn ảnh. Hai đứa rút khăn mùi soa nhử nhử, miệng “ồ ề” trêu chọc Batman và Robin. Sao Batman và Robin hèn thế! Batman và Robin của Mỹ chỉ anh hùng ở vô tuyến truyền hình. Tài Robin và Tư Batman dùng đến cả ngón võ bắt hủ là húc đầu vô đối thủ. Mà cũng không

làm sao thắng thế. Càng húc, càng bị dẫn đi xa. Và Batman, Robin đã đến gần chỗ Ringo nằm chịu trời, khóc hu hu.

Ngân quần gọi đàn anh, giật giật sợi dây, chỉ trở. Bồn lửa đã chán lửa Batman, đấm Batman một trái và nói:

– Rinh gô của chúng mày bị trời gô rồi.

Ngân quần ra lệnh cho Ringo:

– Khóc bụi đi, Rinh gô!

Hội Ringo lo Ngân quần hành hạ mình, vội oà lên khóc ré:

– Hu hu hu, tao lạy mày....

Ngân quần đứng dậy, buông đầu sợi dây ra:

– Nằm im! Hể nhúc nhích tao bắt mày ăn thêm bột mì à...

Nó chạy tới, nhào vô chiến trận:

– Để sức lát đi bơi hai anh. Bắt trói hai thằng này lệ!

Ngân quần tung bột mì chường trúng mặt Batman. Thằng Batman nhắm tịt đôi mắt. Ngân quần sử dụng võ “xin bát cơm nguội” đập ngã Batman như đập ngã Ringo. Tài Robin mất tinh thần. Nó bỏ chạy. Chương còm còn chạy nhanh hơn, “ngả bàn đèn”, dùng ngang cước làm té nhào Robin. Thế là Batman và Robin chịu chung số phận của Ringo. Ai bảo thích làm Mỹ con? Làm Mỹ con sẽ bị nhô con Việt Nam bắt trói. Bồn lửa quên chuyện lột quần xà lỏn chiều qua. Nó chỉ dứt một sợi tóc Batman, cảnh cáo:

– Nếu mày còn chửi thề, tao sẽ lột quần áo của mày ra. Mày về nhà tô hô, cảnh sát sẽ bắt mày bỏ bốp.

Batman năn nỉ:

– Em theo phe anh.

Chương còm bẹo tai Robin một cái:

– Robin, mày thấy thằng Thịnh Salem bị trói chưa? À, chút xíu nữa mày sẽ thấy. Ai bảo mày theo nó. Đứa nào theo thằng Thịnh Salem cũng bị ghét bỏ.

Tài Robin nín thinh. Ba ông hiệp sĩ Batman, Robin và Ringo dờ ẹt. Thua cả Quyên Tân định, Thiện Mông Cổ. Mới thi thố võ nghệ đã bị bắt trói. Dũng sĩ Đakao luôn luôn chiến thắng. Vì dũng sĩ Đakao là dũng sĩ Việt Nam. Bây giờ xem tên cao bồi Django Ý đại lợi ra sao. Huệ tai voi đang cùng Django giao đấu. Huệ tai voi rất ít nói. Do đó, nó không đánh võ miệng. Django cao bồi màn ảnh lăm lăm, lỳ lỳ. Tắm Django cũng lăm lăm, lỳ lỳ. Nó ngỡ Huệ tai voi là thằng sữa tươi Foremost. Nhưng nó lằm. Huệ tai voi chịu đòn thật tài tình. Nó bằng lòng để Django đấm ba trái và chỉ cần đấm lại một trái. Và trái đấm của Huệ tai voi đã khiến Django nhăn nhó. Bất thần, Huệ tai voi liều lĩnh, nhào vô chịu đấm, đập. Nó đã bị đập ngã và lăn xả vào Django, ôm chân tên này. Huệ tai voi sử dụng ngón “cầu quyền” của nhóc con Hùng, ngoạm một miếng cẳng đối thủ.

Django la ời ời. Chịu hết thấu. Django giơ hai tay lên trời:

– Ông hàng rồi! Ông hàng rồi 1

Tiếng kêu của Django làm bàng hoàng Bầy Wild wild west đang quần thảo với nhóc con Hùng. Huệ tai voi bắt Django nằm sấp, đưa hai tay đặt lên lưng. Và nó trói Django y hệt Ngân quần trói Ringo. Bầy Wild wild west đã đánh rớt cái mũ phở. Nó đấm đá có vẻ... kinh nghiệm chiến trường. Thành thử, nhóc con Hùng thấm mệt. Huệ tai voi thấy nhóc con Hùng yếu thế, khích lệ bạn:

– Để Huệ tiếp sức với.

Bầy Wild wild west nhe răng rồi lấy ngón tay quệt ngang.

– Ông xơi tái nhúng giấm cả hai thằng.

Huệ tai voi sợ Django “vượt ngục”, kéo sợi dây máng cái thùng gỗ đựng đầy đá của nó, buộc

chặt luôn hai chân Django. Và nó nghênh chiến Jim West. Huệ tai voi hách dịch hỏi:

– Mà biết tao là con ai không, giặc Ô Kê?

Bấy Wild wild west dờ giọng vĩa hè:

– Con thằng nào?

Huệ tai voi phưỡn ngực:

– Tài tử Nguyễn Long!

Bấy Wild wild west lè lưỡi:

– Nguyễn Long “năm bờ then”, sức mấy bằng Tùng Lâm, Thanh Việt là “năm bờ oăn”. Ô kê?

Huệ tai voi cúi:

– Ô kê con khỉ!

Nhóc con Hùng đã lĩnh. Khi Bấy Wild wild west đấu võ miệng với Huệ tai voi, nó tung dây “lát xô”. Nhóc con Hùng ngáp phải ruồi. Sợi dây chui qua cổ Jim West xuống bụng thì nhóc con

Hùng ngã rạp ghì chặt. Jim West kênh cơ hồ con ngựa chúng chịu khuất phục bởi tài của tay chẵn bò hữu hạng. Huệ tai voi xông lại, đâm đá Jim West toi bời. Thế là ông hiệp sĩ Mỹ cuối cùng bị dũng sĩ Đakao bắt trói gô. Giặc Ô Kê chỉ còn ông Tàu lai Chín Đồ Long, ông Nhật lai Hòa Hiệp sĩ mù và chủ tướng Thịnh Salem cùng thằng Năm Charlot... Nguyễn Thọ! Bốn tên giặc gồ ghề này giao đấu tận tình. Chúng đánh, đỡ, tiến, thoái rất dễ. Và chưa hề biết Batman, Robin, Ringo, Django, Jim West đã bị trói. Nào coi tài nghệ hiệp sĩ Đồ Long và Hiệp sĩ mù!

10.

Chín đồ long múa thanh đao gỗ thật ngoạn mục. Ít ra, thằng nhãi này cũng đã coi hàng trăm cuốn phim kiếm hiệp Trung Hoa. Đường đao Đồ Long chém... xé gió! Chín Đồ Long nắm chuôi đao bằng cả hai tay. Mỗi nhát chém của nó kèm theo tiếng thét dọa nạt. Con ông cụ muốn đưa võ Đại Hàn vào võ Tầu. Nhưng Báu tổ đâu dễ bị dọa nạt. Nó nhe răng cười, chọc tức Chín Đồ Long:

– Chưa dứt sợi cỏ nào! Nè, Ô Kê, mày đã mài khúc gỗ...

Báu tổ vội ngưng câu giễu cợt để tránh cú lăm chém chân đối thủ của Chín Đồ Long.

138 | Duyên Anh

– Hề hề, lần này mới đứt đầu vài thằng cỏ.
Đao của mày tên chi?

Chín Đồ Long hát bội:

– Ài ải... Đồ Long đao!

Báu tổ hỏi:

– Vậy mày là Cô Gái Đồ Long à?

Chín Đồ Long nhổ bãi nước bọt:

– Ông là Chín Đồ Long.

Báu tổ chấp tay thi lễ:

– Tại hạ muốn khám ngài Chín Đồ Long quá.
E ngài là gái giả trai.

Chín Đồ Long nháy mắt lia lịa:

– Mày nói gì?

Báu tổ gân cổ:

– Mày cóc phải con trai. Tao chỉ nghe nói Cô Gái Đồ Long chứ chưa nghe nói Thăng Cu Đồ Long!

Báu tổ hát:

– Có cô gái Đồ Long lắc bầu cua...

Chín Đồ Long giận sôi ruột:

– Ông là Chín, sử dụng Đồ Long đao, giang hồ vỉa hè tặng ông cái tên Chín Đồ Long

Báu tổ xưng danh:

– Còn tao là Báu. Cổ Kim Báu, ở số nhà 128 Nguyễn Phi Khanh. Phố nhà tao bán nhiều ô mai lắm. Tao đứng ngược đầu về phía trước giống con gà tổ nên dựng hai tao gọi tao là Báu tổ.

Chín Đồ Long vuốt lưỡi đao:

– Vậy Chín này cần cắt tiết gà tổ, làm thịt, luộc xé phay,

Báu tổ nói:

– Mày xạo quá. Cầm đao mà mãi không đụng nổi vào quần tao. Buông đao ra, tao thộp cổ mày dễ như nhón tay vô hũ xí muội.

Chín Đồ Long vung đao rồi cầm chuôi gươm cao y hệt một thằng hiệp sĩ Tàu hạng bết sửa soạn chém. Báu tổ lùi xa. Bất thành linh, Chín Đồ Long rồ ga chân như anh hậu vệ chạy tới đá trái bóng “xọc vít”. Song Báu tổ tung người đá trúng đao Đồ Long. Và thanh đao đầy huyền thoại của văn hào Kim Dung bị gãy đôi. Báu tổ bị té. Nó vùng dậy ngay, co một cẳng, giả vờ:

– Gãy xương rồi. Má ơi, hú vía, Đồ Long đao bị mọt.

Chín Đồ Long quăng một nửa thanh đao toan hại Báu tổ. Nhanh mắt, con gà tổ đường Nguyễn Phi Khanh ngồi bệt xuống. Nửa thanh đao của Chín Đồ Long bay qua đầu Báu tổ. Chín Đồ Long “bông hông” vào Báu tổ. Hai thằng ôm lấy nhau vật lộn. Đô vật Chín Đồ Long đánh xấu.

Nó thúi Báu tổ và cào cấu dững sĩ Đakao khi nó ngồi trên mình đối thủ. Đồ vật Báu tổ đánh sạch, nhất định dùng tài nghệ quật ngã đối thủ. Nhưng Chín Đồ Long khỏe hơn Báu tổ. Nó đang ngồi trên lưng Báu tổ, đâm kẻ thất thế những cú thật mạnh. Giữa lúc đó, Hưng mập mải đùa bỡn với Hòa Hiệp sĩ mù sau những mách quần thảo bất phân thắng phụ.

– Ê, mù...

Hòa Hiệp sĩ mù lột phăng hai miếng băng keo đề lên khoanh bìa tròn dán kín một mắt nó:

– Ông không mù,

– Mà xưng là hiệp sĩ mù mà.

– Ông đủ hai mắt.

– Mắt nọ bé hơn mắt kia!

– Thằng heo mập, đồ phì lũ!

– Đừng giận, hiệp sĩ... chợt. Tao phục tài...

mù của mày lắm, hiệp sĩ ạ! Bây giờ, tao trở ngón tài vật.

– Trở đi!

– Mày chưa biết dũng sĩ có cái bụng tường đồng ở Phú Nhuận, hả?

– Cóc thềm biết.

– Dũng sĩ đó là tao, Hưng mập.

– Rồi sao, phì lữ?

– Muốn hiểu cái bụng của tao lợi hại thế nào, mày nên đọc truyện Chương còm. Mày chưa đọc thì tao nói để mày rõ: Tao luyện nội công từ ngày còn trong bụng mẹ nên bụng của tao rắn chắc.

– Nói phét.

– Tao cho mày húc đầu vào bụng tao ba cái. Đến cái thứ ba mà tao không té, tao sẽ khóa cổ mày.

– Ô kê.

– Giặc Ô Kê có khác, hơi tí là ô kê. Nào, sửa soạn cái đầu mày đi, hiệp sĩ mù!

Hòa Hiệp sĩ mù đã liệng cái “ống sáo sắt” của nó từ lúc nhập cuộc chiến. Nó sợ Hưng mập dở ngón đòn lửa. Mới hỏi:

– Danh dự chứ mày?

Hưng mập chẳng biết giặc Ô Kê tung hoành ở vĩa hè ra sao. Nó chiều Chương còm, lên Đakao dẹp giặc. Và chỉ hiểu rằng phải dẹp tan giặc. Nếu nó đã chứng kiến những cảnh “ô kê Salem” của giặc Ô Kê, chắc chắn, Hưng mập đã mĩa mai hai tiếng danh dự của Hòa Hiệp sĩ mù.

– Tao thừa danh dự,

– Đứa nào gạt thì sao?

– Không ai thèm gạt.

– Thế coi!

– Không thể.

– Mà hứa hứà nhé?

– Hứa rồi.

Hòa Hiệp sĩ mù cho mắt bên phải “đánh moóc” mắt bên trái một chập. Trong khi, Hưng mập đã cởi áo vắt trên sân cỏ gồng bắp thịt bụng, võ binh binh:

– Húc lè lẹ lên, thẳng mù!

Hòa Hiệp sĩ mù phóng liên. Nó ưa biểu diễn. Nó khoái làm con cá đao chứ không khoái làm con bò mộng. Nên Hưng mập, có thể, áp dụng ngón võ hóp bụng của Chương còm. Dũng sĩ Phú Nhuận hơi lùi một chút và cố hóp được tí ti bụng. Cái lúc người ta cáu, dù con nít hay ông già, người ta thiếu suy nghĩ. Hưng mập học nghề Chương còm, cố làm cho Hòa Hiệp sĩ mù cáu tiết trước khi ra tay, Hòa Hiệp sĩ mù cáu tiết thì nó nhắm mắt mà húc. Và đã nhắm mắt, đời nào nó biết bước chân lùi... chiến thuật của Hưng mập.

Đầu hiệp sĩ mù hơi hơi đụng vào bụng dũng sĩ mập. Nó tin tưởng cú húc ác liệt vô cùng. Ô hay, thằng mập còn đủ sức đập khế đầu nó, nhắc nhở:

– Cái húc thứ nhất nhé! Mày còn hai cái nữa. Húc đi, thằng... mù!

Hòa Hiệp sĩ mù lấy đà húc cái thứ hai. Hưng mập vẫn dùng chiến thuật cũ. Và hiệp sĩ mù ngạc nhiên đến rụng rời:

– Bụng mày rắn quá.

– Đã bảo tao học vận nội công mà. Nào, còn cái chót, húc thử thời vận xem sao.

Hiệp sĩ mù bắt đầu... rét. Danh tiếng hiệp sĩ mù của nó sắp bị chôn vùi tại sân Hoa Lư. Nó thét một tiếng náo nùng, ngửa mặt lên trời rồi quỳ xuống:

– Tại hạ xin hàng.

Hưng mập cười ngất:

– Mày giống thằng Thiện Mông Cổ. Những thằng nhóc nào ham đọc truyện kiếm hiệp nhảm nhí cũng đều giống nhau.

Hiệp sĩ mù lễ phép:

– Tại hạ cóc biết Thiện Mông Cổ là thằng nào.

Hưng mập nói:

– Nó là Dương Chí Tôn Lệnh xé xác!

Hiệp sĩ mù liếm môi:

– Tại hạ đã lầm lẫn. Bọn thằng Dzũng Đakao chì khối. Cái bụng của đại huynh đã đủ thủng tại hạ rồi. Xin rộng lượng cho tại hạ phú linh!

Hưng mập lắc đầu:

– Phải bắt trói mày. Đó là lệnh của Dzũng Đakao. Nó muốn dạy chúng mày một bài học gì đó. Hiệp sĩ mù, “các hạ” cứ yên tâm, chúng tớ không “tra tấn” tù binh. Chúng tớ vui nhộn lắm, rồi đảng ấy sẽ rõ. Bây giờ, đảng ấy để tớ trói lại.

Hiệp sĩ mù vò tóc:

– Ta đã thân bại danh liệt ở chốn này.

Nói xong, đứng dậy, đưa hai tay ra sau lưng cho Hưng mập trối.

Đây nói về Năm Charlot cùng Tiến gây thi thố võ nghệ. Năm Charlot sử dụng cái ba toong. Đầu cái ba toong như đầu cán ô. Miêu tả từng ly ông cụ thì nên nói rằng đầu cái ba toong có cái cù khoằm giống cái lưỡi câu không ngạnh. Năm Charlot dùng cái cù khoằm này, móc vào cổ địch thủ, kéo mạnh để khi địch thủ sát mình thì bèn đâm một trái. Nhờ cái ba toong, Năm Charlot đã danh chấn... via hè, được Thịnh Salem kết nạp vô đám giặc Ô Kê và tung hoành ô kê Salem, ô kê Coca cola khắp đầu đường xó chợ. Tiến gây, mới gặp Năm Charlot, coi thường đối thủ, bị nó móc trúng cổ, giật mạnh khiến bộ xương cách trí té nhào. Năm Charlot không quên tặng Tiến gây một trái vào bụng. Tiến gây lộn mấy vòng tránh kịp cú tung ba toong đập xuống đối thủ của Năm Charlot.

Tiến gây bị Năm Charlot vung “đả cầu bổng” vụt tới tấp. Bộ xương cách trí tránh đòn mệт phờ. Tiến gây đã chọn lăm đối thủ. Đáng lẽ phải để Chương còm gập gờ Năm Charlot. Chương còm gập Tài Robin chẳng khác gì để than gập để trũi. Nhưng Tiến gây là một trong những dũng sĩ Đakao. Mà dũng sĩ Đakao chưa hề thua ai. Bộ xương cách trí chợt nhớ một buổi chiều, cũng tại sân Hoa Lư này, đã chiến thắng đám quân lêu lổng Quyên Tân định. Thì không thể chịu khuất phục giặc Ô Kê. Tiến gây vừa đỡ đòn vừa nghĩ mưu kế. Chương còm đã từng nói với Jack, John, Bill và Jimmy rằng, nước Việt Nam chúng nó nhỏ, người Việt Nam bé mà luôn luôn chiến thắng Mông Cổ khổng lồ, ấy là nhờ người Việt Nam nhiều mưu kế. Mưu kế ở trí óc những người thông minh. Dân tộc Việt Nam thông minh nhất thế giới. Biết lợi dụng thủy triều lên xuống, diệt tan hải quân Trung Hoa vĩ đại, nhân loại chỉ có Ngô Quyền. Vậy Tiến gây phải dùng mưu kế hạ một tên khoẻ hơn mình.

Nó bước tới, vừa tầm sử dụng cái cù khoằm của Năm Charlot:

– Tao giả bộ sợ mày chứ sức mấy ông sợ.

Năm Charlot đứng dang hai chân như vua hề Charlot:

– Vậy hả?

– Ủa.

– Thật mày giả bộ chứ?

– Chắc chắn thế.

– Có giỏi đứng yên chịu cái móc thứ hai không?

– Chịu cái móc thứ mười.

Tiến gầy chăm chú ngó mắt Năm Charlot. Trước khi tay đối thủ vung gậy, mắt nó đã hành động. Năm Charlot thích hành động chớp nhoáng. Tiến gầy đón đường rồi. Nền, cùng lúc, cái cù khoằm phóng sang định khoèo cổ mình, Tiến gầy đã giơ tay phải cho cái cù khoằm bắt hủ của Năm Charlot máng chặt cổ tay mình. Nó

co tay lại. Năm Charlot tha hồ giật. Đã lấy tấn, đôi chân của bộ xương cách trí chôn dưới đất. Và một cuộc kéo co tay đôi diễn ra. Tiến gây lợi hơn Năm Charlot nhờ túm được cái móc. Năm Charlot buộc lòng phải... mất vệ sinh. Là, nhổ nước miếng vào bàn tay, nắm một đầu gậy mà kéo. Dưới biển nắng, hai sức mạnh muốn bắt cái ba toong dài thêm. Rồi Năm Charlot vẫn thắng thế. Tiến gây đã có nhiều lần co một chân và cong lưng. Mãi con ông cụ mới trở về tư thế cũ. Năm Charlot hết sức bình sinh kéo. Tiến gây sắp nhào. Vừa lúc đó, Chín Đồ Long thét một tiếng rùng rời:

– Ui da!

Năm Charlot giật mình. Nó biết đó là tiếng thét của bạn nó, Báu tổ đặc chí:

– Hàng đi, hàng đi ông mới buông ra.

Chín Đồ Long chấp nhận ngay:

– Tao hàng...

Tiến gây lợi dụng “tang gia bối rối” phe giặc, giật mạnh. Cái ba toong tuột khỏi tay Năm Charlot. Tên giặc nháo nhác nhìn chiến trường. Thấy chỉ còn chủ tướng giao đấu với Dzũng Đakao. “Quân ta” bị trói hết rồi. Báu tổ cũng đang trói Chín Đồ Long sau khi chuyển bại thành thắng nhờ ngón võ thuần túy dân tộc. Năm Charlot ngao ngán:

– Trời chẳng chiều ta!

Tiến gây nói:

– Trời nào chiều giặc Ô Kê.

Năm Charlot giơ tay chấp sau gáy:

– Ông hàng.

Tiến gây ra lệnh:

– Giơ tay lên trời!

Năm Charlot ngoan ngoãn vâng lời. Tiến gây chạy vòng ra sau lưng Năm Charlot, thay vì trói tên giặc, lại máng cái cù khoằm vào cổ “tù binh

Ô Kê”. Thế là hai ông hiệp sĩ Tầu và Nhật và ông Charlot... Nguyễn Thọ chịu chung cảnh hăm hiu của các ông hiệp sĩ Mỹ và Ý Đại Lợi. Thịnh Salem đang say sưa vung dây lưng da. Dzũng Đakao đang anh dũng chiến đấu. Cả hai đều không biết chiến trường tàn rồi.

ĐOẠN KẾT

Quân phòng hờ của Dzũng Đakao đánh đai lấy hai kiện tướng. Nếu Thịnh Salem quất dây lưng da tuyệt vời thì Dzũng Đakao tránh né cũng tuyệt diệu. Quân phòng hờ khi giãn ra xa, khi xáp vô gần. Hễ Thịnh Salem quất dây liên tiếp, vừa quất vừa tiến, Dzũng Đakao vừa tránh vừa lùi. Và vòng đai phải rộng rãi. Nhưng hễ Thịnh Salem cầm chừng, vòng đai thu hẹp. Quân phòng hờ hồi hộp xem cuộc giao đấu, không đứa nào cổ võ Dzũng Đakao vì Dzũng Đakao cảm đoán, sợ áp đảo tinh thần Thịnh Salem. Dzũng Đakao, thực tâm, chỉ muốn Thịnh Salem mệt phờ. Nó sẽ dùng mưu bắt sống chúa giặc. Dzũng Đakao không thích đánh nhau và đánh ai đau phát khóc. Rất tiếc, Thịnh Salem là thằng hung hãn. Vĩa hè đã dạy nó hung hãn. Những phim

cao bồi Ý Đại Lợi và kiếm hiệp Trung Hoa đã dạy nó hung hãn. Nó khoái quất dây lưng da lên mình mấy Dzũng Đakao. Và quất toé máu Dzũng Đakao như một tên cao bồi Ý đã quất kẻ thù của nó.

Dzũng Đakao đã ăn mấy ngọn dây lưng da khóa sắt của Thịnh Salem. Nó chẳng thù hằn Thịnh Salem đâu. Dzũng Đakao và các bạn nó không biết hận thù. Thầy giáo, cha mẹ, chú bác chúng nó không hề dạy chúng nó oán thù. Dzũng Đakao thấm thía lời thầy dạy dỗ, nó đi dẹp giặc Ô Kê chỉ bởi thương hại những đứa trẻ cùng tuổi nó thiếu may mắn hơn nó. Là thất học, lêu lổng vĩa hè. Thịnh Salem làm sao hiểu nổi tâm hồn cao thượng của Dzũng Đakao, đứa trẻ xúc động những mẩu chuyện ngợi ca tâm hồn cao thượng. Như chuyện “Lòng yêu nước của em bé thành Padoue”

Giá Thịnh Salem được học trường Đakao, được thầy của Dzũng Đakao giáo huấn, chắc chắn, Thịnh Salem sẽ xấu hổ, và khinh bỉ những đứa trẻ ngựa tay xin tiền người ngoại quốc khiến

họ coi rẻ dân tộc Việt Nam. Phải chi Thịnh Salem và bạn bè nó có một ngôi trường, có một thầy giáo yêu nước, chúng nó sẽ không bao giờ dám làm nhục quê hương, dân tộc.

Thịnh Salem quát roi veo veo:

– Ổn chưa, ma giáo Dzũng Đakao!

Dzũng Đakao nói:

– Còn lâu tao mới ớn. Tao chưa đánh lại mày. Tao sẽ bắt mày và sẽ không đánh mày đâu.

Thịnh Salem bĩu môi.

– Ma giáo, đừng đạo đức giả.

Dzũng Đakao đưa tay quệt mồ hôi trán:

– Bắt mày dễ ợt. Tao chịu đau, để mày quát hàng chục dây là ôm mày hết giấy giũa.

Thịnh Salem cười khẩy:

– Nhào thử coi!

Dzũng Đakao gật đầu:

– Rồi tao sẽ nhào. Tao đang nghĩ cách nào để bắt trời mây và nói cho mây hiểu “ô kê Salem” xấu lắm.

Thịnh Salem ngừng tay một lát, thấy Dzũng Đakao khoác lác, lại quất dây lưng da veo véo. Bỗng có tiếng sang sảng của Chương còm:

– Quân phòng hờ đang ra.

Quân phòng hờ ngó về phía sau. Chúng vỗ tay reo hò. Thịnh Salem giật mình đánh thót. Dzũng Đakao khoanh tay trước ngực:

– Yên chí, Thịnh Salem. Tao với mây sẽ “oong công oong”.

Thịnh Salem đứng chết lặng ngó Hội Ringo mặt mũi trắng phơ bị trời. Rồi Tám Django, Tài Robin, Tư Batman, Bấy Wild wild west, Hòa Hiệp sĩ mù, Chín Đồ Long đều bị trời và dẫn đi như những chú tô tô. Riêng Năm Charlot bị đối thủ máng ba toong vào cổ. Chương còm giễu cợt:

– Bẩm chúa giặc Ô Kê, “quân ta” biến thành giặc Tô tô hết trơn.

Thịnh Salem xoay một vòng tay. Cái dây lưng da cuộn tròn vào cổ tay nó. Tướng giặc Ô Kê nhìn Dzũng Đakao:

– Lại bắt trời tao đi!

Dzũng Đakao lắc đầu:

– Tao chưa thắng mày. Tao muốn thắng mày cơ.

Thịnh Salem nuốt nước bọt ực một cái:

– Mày đã thắng.

Tự nhiên, Hội Ringo nói lớn:

– Bọn nó gồ lắm. Mà bọn nó bắt được tụi tao, không đánh đấm trả thù. Tao chán làm Ringo rồi.

Hòa Hiệp sĩ mù thở giọng giang hồ vặt:

– Đến sân Hoa Lư mới biết trời đất rộng bao la và ông bạn Hưng mập đây có cái bụng tường đồng. Từ trước, mình chỉ bắt nạt con nít.

Dzũng Đakao bảo các bạn cời trói cho “tù binh Ô Kê”.

Các bạn nó bèn phóng thích tù binh giữa chiến trường. Dzũng Đakao dụ giọng:

– Xin lỗi mày nghe, Hội Rinh gô. Hôm nọ xử ỨC MÀY vì anh em tao vồn vện hai đứa.

Hội Ringo vui vẻ:

– Ông vất súng gỗ rồi. Ông phục chúng mày quá sá.

Dzũng Đakao độ lượng:

– Nếu chúng mày bằng lòng thì tao nói tao ngang sức thẳng Thịnh. Nó không thua tao. Nếu chúng mày không bằng lòng, tao với nó ỳnh nữa. Chúng mày ngồi coi.

Thịnh Salem đã luồn dây lưng vào cặp quần:

– Tao thua.

Giặc Ô Kê la lối:

– Ô kê, ô kê,

Dzũng Đakao xua tay:

– Đừng ô kê, ô cung gì hết. Tao chả hiểu phải nói thế nào để chúng mày hiểu tao thương chúng mày. À, có đứa nghĩ bụng “thương mà còn đánh nhau, bắt trời nhau”. Tao đã mộ quân, sắp đi lùng chúng mày thì chúng mày dẫn xác đến. Tao không ghét chúng mày nhưng tao ghét chúng mày “ô kê Salem”. Như thế xấu lắm. Thấy tao dạy rằng ngửa tay “ô kê Salem”, lính Mỹ nó coi rẻ dân mình.

Thịnh Salem thọc tay vô túi quần:

– Tao đã đi học, sao thấy tao ổng không dạy tao điều đó?

Dzũng Đakao hỏi:

– Mày còn đi học không?

Thịnh Salem nhún vai:

– Cúp cua từ khuya.

Dzũng Đakao bước gần chỗ Thịnh Salem đứng, vỗ vai nó thân mật:

– Giá mày đừng bỏ học thì thầy mày đã kể cho mày nghe chuyện “Lòng yêu nước của em bé thành Padoue”.

Bọn giặc Ô Kê nhao nhao:

– Chuyện ấy thế nào?

Dzũng Đakao khoác tay lên vai Thịnh Salem:

– Chúng mình chơi với nhau chứ?

Thịnh Salem chớp mắt mau. Nó để Dzũng Đakao dìu mình đi. Cả bọn dẫn nhau lên khán đài. Dzũng Đakao giới thiệu các bạn mình với bọn Thịnh Salem. Nó cười toe toét:

– Tao biết hết tên chúng mày. Mà tao chỉ khoái những thằng Thịnh, Hội, Tám, Tư, Chín, Tài, Hòa, Bảy, Năm thôi. Tao ghét những cái đuôi Ringo, Batman quá à... Hội nhốn nghe dễ thương gấp ngàn lần Hội Ringo... Chúng mày bằng lòng bỏ những cái đuôi... Mỹ, Tàu đi, nhé?

– Ô kê.

– Tao cũng không khoái ô kê.

– Vậy thì ừa... ừa, bỏ những cái đuôi Mỹ.

Dzũng Đakao nắm chặt cánh tay Thịnh:

– Sao mày hàng lệ thế?

Thịnh đáp:

– Vì chúng mày... chơi đẹp, chúng mày không xử tội tù binh.

Nó đặt bàn tay lên đùi Dzũng Đakao:

– Bây giờ tao hiểu mày thương chúng tao.

Nghĩ nhiều bạn bị lính Mỹ đá té nhào, xấu hổ ghê.

Dzũng Đakao cảm động:

– Tao không biết kể chuyện. Sáng mai chúng mày đến trường tao chơi, tao sẽ xin thầy tao cho chúng mày vào lớp tao. Rồi thầy tao kể chuyện “Lòng yêu nước của em bé thành Padoue”.

Chín hỏi:

– Thầy mày đuổi ra thì sao?

Huệ tai voi đứng dậy:

– Thầy Huệ thương các anh lắm.

Hội gái đầu soạn soạn:

– Ông cóc đến trường bao giờ. Mà cú đến trường mày, liệu có... học giỏi không?

Chương còn nói:

– Giải chú. Xưa có ông Thừa Cung chăn heo, chỉ cần thả heo chạy rông, đứng ngoài lớp học nghe thầy giảng bài nên được thầy yêu, nuôi ăn học. Sau này, ông Thừa Cung làm quan to.

Hội gặt gù:

– Ủa, ừa, chuyện Thừa Cung nghe thú vị hơn Cô gái tóc rết, Hoàng tử tóc rắn... Tao thích làm Thừa Cung.

Mỗi ông nhóc vĩa hè đều đang mơ làm người Thừa Cung chăn lợn. Những đứa trẻ cười giòn. Không hề nghe một câu chửi tục, văng thề. Chiều đã xuống nhưng nắng chưa tắt. Nắng nhảy múa trên cỏ xanh. Dzũng Đakao và các bạn nó sẵn đón Thịnh và bạn của Thịnh. Chín trách Báu tổ bóp xuýt vỡ trứng chim cút của nó. Hội khen Ngân quần có ngón võ bột ... Lúc người lớn dượt bóng ở sân, bọn nhóc chia tay, hẹn hò sáng mai gặp gỡ. Và Thịnh giữ lời hứa. Nó cùng Hội, Tám, Tư, Tài, Chín, Bảy, Hoà, Năm ăn mặc thật sạch sẽ, đứng xó rợ trước cổng trường Đakao sớm hơn bọn Dzũng Đakao.

Thứ bảy nào thầy cũng kể một chuyện thuộc loại tâm hồn cao thượng. Riêng thứ bảy này, sau giờ tập đọc, thầy gấp sổ điểm, cất đi. Đoạn thầy ngồi yên lặng, hai khuỷu tay chống bàn và cầm thầy tựa lên hai bàn tay. Thầy nhìn cả lớp, mỉm cười sung sướng. Một lúc thật lâu, thầy nói:

– Hôm nay thầy kể cho các con nghe chuyện những tâm hồn cao thượng ở ngay lớp học này. Đó là chuyện Dzũng, Chương, Bồn, Huệ, Ngân, Tiến, Báu... Và tất cả các con. Cả những đứa vắng mặt, bạn của các con là Thịnh, Hội, Tám, Tư, Chín, Tài, Hòa, Bảy, Năm. Thầy bằng lòng lắm, các con. Các con đã làm được việc tốt. Các bạn con đã theo con, bỏ việc xấu. Mai này, các con sẽ là những công dân lương thiện. Thầy không mơ ước các con trở thành vĩ nhân, anh hùng. Hãy chỉ cần làm công dân tốt. Một dân tộc toàn công dân lương thiện, dân tộc ấy đã phi thường rồi. Các con chính là thừa mạ xanh của cánh đồng lương thiện rực rỡ tương lai, hỡi những chiến sĩ xã hội tí hon của thầy! Các con hãy dẫn dắt thật nhiều

bọn thằng Thịnh đến lớp học của chúng ta. Thầy xúc động quá. Mỗi hôm nay thầy mới tin tưởng rằng vẫn còn hy vọng giáo huấn những đứa bé hư hỏng lêu lổng trên các vỉa hè thời chiến tranh. Các con của thầy, các con yêu nước. Các con yêu nước chân thành, không vụ lợi. Chẳng ai biết các con đã yêu nước, song cần gì. Những người yêu nước không bao giờ nói.

Trống trường điểm một hồi dài. Thầy sửa lại kính trắng, đứng dậy, vẫy tay, dịu dàng:

– Tan học rồi, các con về nhé! Tuần sau chúng ta nói tiếp về lòng yêu nước.

4-11-1971

(Viết xong tại Quận III, Sài Gòn)